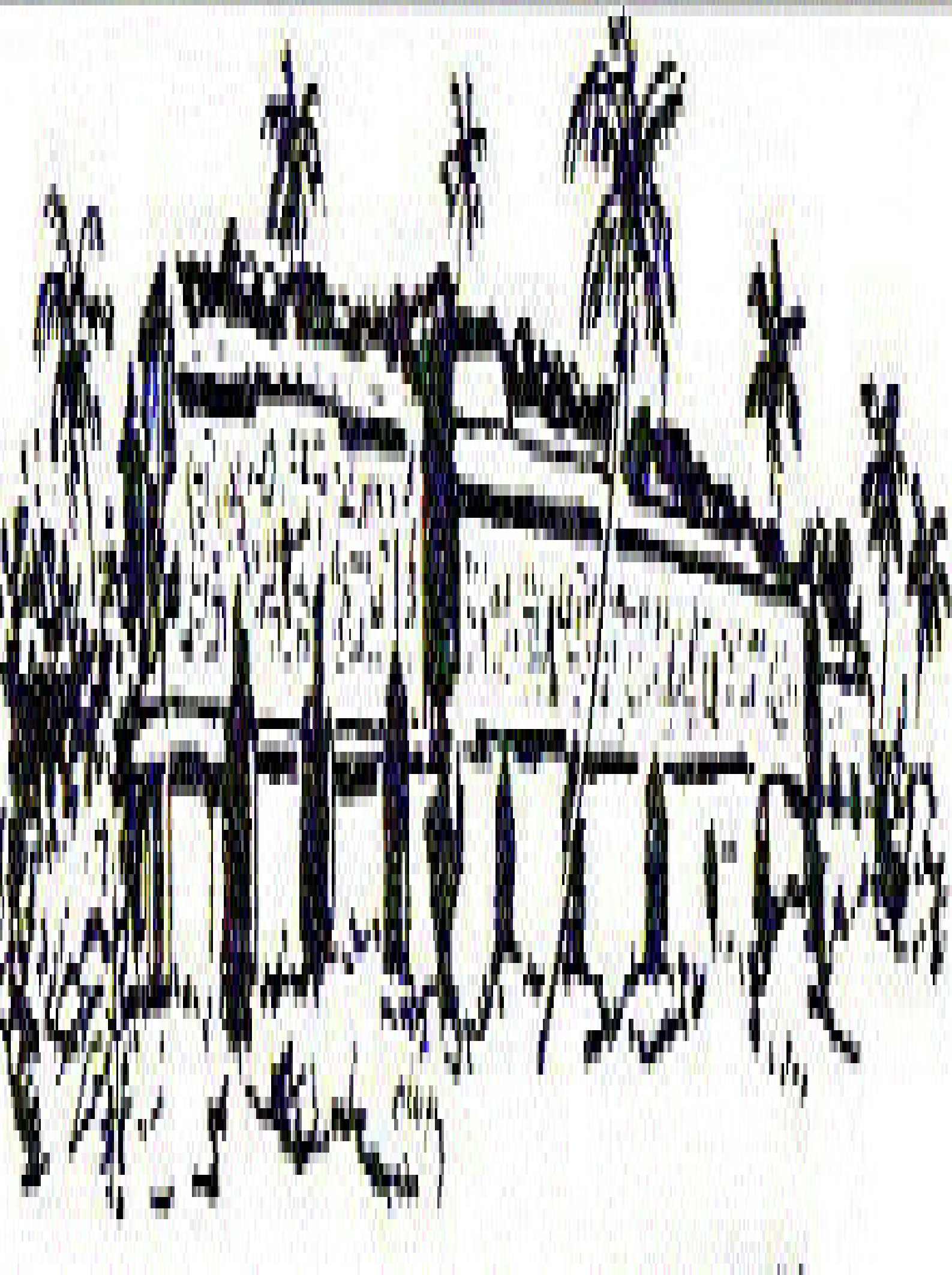

Aventurile submarinului DOX

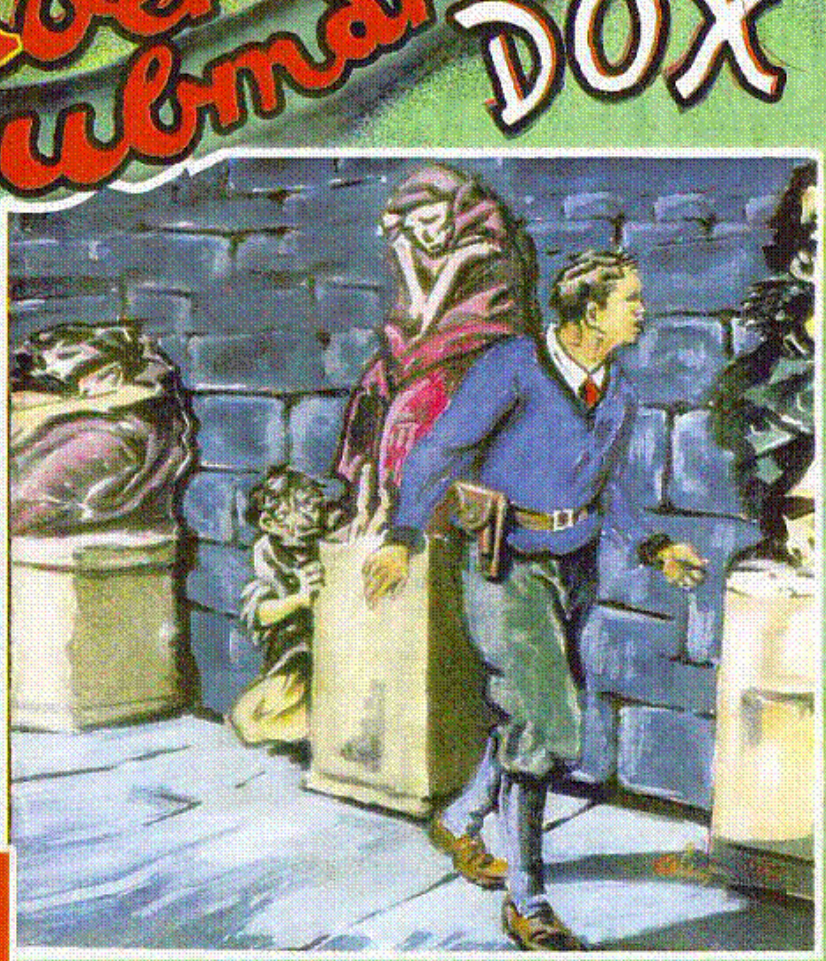

SERIE NOUĂ

178

În oraşul mort

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. Warren.

Nr. 178.

ÎN ORAŞUL MORT.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
PESTE CORDILIERI.

— DAR ACESTA-I UN TREN CÂT SE POATE DE CIUDAT! exclamă George după ce împreună cu tatăl său şi doctorul Bertram părăsiseră cu trenul vechiul oraş incaş Cuzco de circa o oră.

— Întocmai domnule George, replică doctorul Bertram care era medic şi cercetător pe submarin. Cred că vom întâmpina şi alte ciudăţenii. De fapt, sunt foarte bucuros că ne-am decis să vizităm Matchu Pitchu, vestitul oraş în ruină şi vom avea astfel ocazia să vedem străvechea şi legendară cultură incaşă.

La rugămintea lui George, care auzise multe în Cuzco despre oraşul incaş, situat de cealaltă parte a munţilor Cordilieri, s-a hotărât de comun acord să se întreprindă o călătorie până acolo. Căpitanul se pronunţase destul de clar şi înainte, că o întârziere de câteva zile nu conta cine ştie ce, aşa că se putea vizita oraşul în linişte şi fără grabă.

Călătoria începuse sub auspicii deosebite. Exclamaţia era cât se poate de îndreptăţită.

Începând din oraşul Cuzco, care era situat la o altitudine de 3400 metri faţă de nivelul mării, şerpuia o cale ferată, pe care gâfâia acum trenul, într-o linie mereu ascendentă năzuind spre înălţimile Cordilierilor veşnic acoperite cu zăpadă, ce tronau de la altitudinile lor de peste 4000 de metri.

Calea ferată urma cele mai sinuoase serpentine care puteau exista, înspre munţi, dar nu în sensul european, redus, al cuvântului, deoarece aici fiecare serpentină se sfârşea brusc şi iarăşi, tot atât de brusc, începea o alta. Astfel că trenul nu putea lua acea curbă bine cunoscută a acului de păr, pentru a ataca o noua serpentină, ci trebuia uneori să facă mişcări către înapoi, pentru a permite locomotivei să se însene mai bine şi să-şi pună în valoarea forţa de tracţiune pe acest drum şerpuitor.

O astfel de linie ferată nu avea egal nici unde în lume.

Petre, timonierul submarinului şi însoţitorul de nădejde a lui George, care participa la călătorie, scutură mirat capul, întrebându-se, cu voce tare:

— Credeam că, prin cele întâmpinate şi trăite pân-acum, nimic nu mă va mai putea uimi. Dar niciodată nu mi-am închipuit c-ar exista pe lume un tren, care trebuie s-o ia îndărăt pentru a răzbate mai apoi înainte. Sunt foarte curios cum se va comporta trenuleţul nostru, de cealaltă parte a Cordilierilor, când va fi s-o luăm la vale.

— Probabil că întocmai ca acum, numai că locomotiva va trebui să frâneze tot timpul, îi oferi George răspunsul.

În sfârşit, a fost atinsă culmea urcuşului. Aerul era aici atât de subţiat, încât călătorii de abia mai puteau respira. Camarazilor noştri le era mai greu acum, mai ales că erau mai mult obişnuiţi cu aerul greu şi umed al oceanului.

Acum trenul se pregătea de coborâre. Dacă la urcare de abia atinsese o viteză de 12 kilometri pe oră, acum îşi spori simţitor viteza. Frânele scrâşneau, vagoanele se clătinau la fiecare curbă. Un râuleţ ce părea tot mai ademenitor pe măsură ce perspectiva-l apropia, a fost traversat de câteva ori peste meandrele ce! E făcea, pe nişte podeţe ce păreau suspendate în aerul subţire al munţilor.

— Cu greu ai putea crede că acest râuşor, este unul din izvoarele marelui fluviu Amazon, aşa mic şi primitiv cum este, îi lămuri doctorul Bertram. Când vom ajunge la altitudini mai joase, în regiunea junglelor subtropicale, veţi recunoaşte cu toţii, cât de mult se va schimba râuleţul nostru!

— Am auzit în Cuzco că, un tren asemănător care coboară de cealaltă parte a Cordilierilor a deraiat la o curbă şi s-a răsturnat în râul nostru, interveni acum Petre. Nu pot să scap de impresia că mecanicul locomotivei noastre, se joacă cu focul. Prea a prins viteză trenul nostru la vale şi frânele sunt suprasolicitate.

— Asta cam aşa-i! La curbe, în trenul nostru, te crezi pe mare, aşa de tare se leagănă vagoanele. Să sperăm că mecanicul nu va mai spori încă viteza, spuse la rândul lui căpitanul.

— Dacă va fi să aterizăm în apele râului, chiar că mi-e indiferent dacă acesta-i unul din izvoarele Amazonului, râse George. Dacă se întâmplă ceva cu noi aici, atunci va fi de „bun augur" pentru vizita pe care vrem s-o facem în vechiul oraş incaş.

— Dacă iei şi tu parte, George, atunci poţi fi sigur că vom întâmpina peripeţii, stabili căpitanul cu un umor sec.

— Aha, se pare că mecanicul nostru a revenit la sentimente mai bune, acum văd că frânele lucrează serios! Vrea oare să oprească? Să fie aici aşezăminte, pentru care ar merita să fie oprit trenul?

— Ştiu numai că, mai departe, în adâncul pădurii seculare se află aşezări omeneşti a celor ce lucrează pe plantaţiile de banane, prevăzute cu gări, pentru transportul acestora, spuse doctorul. Aici în inima munţilor ar fi mai greu să-ţi imaginezi vreo gară. Dar iată, trenul se opreşte într-adevăr!

Camarazii care ocupau primul vagon al trenului, după locomotivă priviră miraţi pe geam, George strigă:

— Nu mai putem înainta. Se pare că un pod s-a prăbuşit în râuleţul nostru. Mă întreb ce o să facem acuma?

— Probabil că trenul va porni îndărăt. Aici doar n-ar avea nici un rost să ne oprim. Din Cuzco va porni apoi un tren cu echipament şi lucrători care vor restabili situaţia, li lămuri doctorul.

— Poate că aşa stau lucrurile, dar în nici un caz nu se va reuşi turul acesta de forţă în douăzeci şi patru de ore, a fost de părere la rândul lui Petre.

— Bineînţeles că nu. Calea ferată va deveni inoperantă cel puţin o vreme, îl sprijini căpitanul.

— Păcat! exclamă George. Am călătorit atâta şi nu cred că ne aflăm prea departe de oraşul incaş, iar acum va trebui să ne reîntoarcem la Cuzco. N-am putea oare să ne continuăm mersul pe jos?

— Peste râuleţ în orice caz, dar coborâşul, în continuare nu va fi o plăcere, fără nici o îndoială, replică căpitanul.

— Până la Matchu Pitchu să tot fie încă vreo zece kilometri. Pe un asemenea traseu accidentat, ne va trebui o zi întreagă, să-i parcurgem. Dacă reconstruirea podului durează mai mult – poate câteva săptămâni – nu va exista nici o posibilitate să ne reîntoarcem la timp, pe submarin. Iar aşa „per pedes apostolorum" nu vom putea în nici un caz să străbatem înapoi Cordilierii.

Doctorul încuviinţă numai şi zise:

— Chiar mersul cu trenul presupune oboseală. Dar am putea totuşi coborî şi să stăm de vorbă cu conductorul.

Lângă locomotivă, stăteau de vorbă acum şeful de tren cu conductorul cărora li se alăturară şi călătorii. Din pod mai rămăsese doar o mică porţiune. Farrow salută politicos grupul adunat lângă locomotivă şi spuse la rândul său:

— Este o surpriză foarte neplăcută, nu numai pentru dumneavoastră dar şi pentru toţi călătorii, Senor. Cred că întreg traficul peste Cordilieri va fi paralizat o vreme. Bine numai că nu s-a prăbuşit podul, chiar când îl traversam. Ce intenţionaţi să faceţi acum?

— Vom înştiinţa telefonic, Cuzco şi apoi ne vom reîntoarce, răspunse şeful de tren.

— Dar de partea cealaltă a podului se apropie de noi, trenul din direcţia contrară! interveni imediat George. Nu s-ar putea rezolva problema cu schimbarea pur şi simplu a trenului? Peste grinzile încă intacte ale podului, un om se poate deplasa cu uşurinţă dincolo. Naveta asta poate continua cu toţi pasagerii, până când podul va fi repus în funcţiune.

Căpitanul întări şi ei acum propunerea fiului său şi de asemenea şeful de tren a fost convins.

— Pare a fi singura soluţie logică. O să mă pun în legătură cu colegii de cealaltă parte. Vom folosi firele ce merg paralel cu calea ferată pentru a înştiinţa atât Cuzco cât şi Matchu Pitchu, despre ce s-a întâmplat aici.

— În legătură cu naveta de persoane, cred că vor fi de acord şi şefii noştri. Bineînţeles că nu va fi obligat nimeni să se caţere pe grinzile podului, mai ales dacă suferă de ameţeală. Cine nu poate sau nu vrea să renunţe!

— Atunci să nu mai pierdem vremea şi să mergem, chiar acum, Senor! Bine că nu avem bagaje multe, limpezi de îndată George situaţia.

— Înainte deci, hotărî şi căpitanul.

Petre merse să scoată bagajele din vagonul în care călătoriseră până aici, apoi se luară cu toţii după şeful de tren, care o luă primul peste grinzile care mai rămăseseră întregi, dar care se dovediră încă solide şi le asigurară

trecerea, cu puţină echilibristică, pe malul celălalt. Trebuiră să fie deosebit de atenţi, în primul rând pentru că nu mai existau balustrade de care să se ţină în caz de pericol – mai târziu se putea pune o frânghie de care următorii pasageri să se folosească în lipsă de ceva mai bun – şi, în al doilea rând, balansarea continuă făcea râul spumegând de dedesubtul lor să acţioneze ca un magnet, captându-le privirea.

Din fericire drumul decurse fără incidente. Cei doi şefi de tren mai discutară câtva timp după care au ajuns la înţelegere. Astfel, călătorii care se simţeau în stare să treacă peste grinzile podului putură să schimbe trenurile.

Femei albe nu se găseau în nici unul din trenuri şi cele câteva indiene păşiră vitejeşte alături de bărbaţii lor şi traversară grinzile podului prăbuşit.

Oprirea asta forţată să tot fi durat o jumătate de oră şi acum trenul care venise de la Matchu Pitchu îşi începuse drumul înapoi, în vreme ce celălalt, se pregătea de urcarea Cordilierilor, treabă mai anevoioasă acum că mergea cu spatele. Privind podul avariat conducătorul trenului venit din Matchu Pitchu, făcuse o mină foarte serioasă şi drumul pe care-i făcea acum trenul era parcurs cu maximă precauţie şi cu micşorarea corespunzătoare de viteză.

Bineînţeles că se realiză o întârziere de câteva ore aşa încât camarazii au ajuns la destinaţie după lăsarea întunericului. O ploaie măruntă şi fină, dar persistentă cădea de un timp. În apropierea gării nu zăriră pe nimeni. Locuitorii nu contaseră pe sosirea trenului, deşi pentru ei aceasta însemna un eveniment.

Călătorii coborâţi din tren dispărură repede în întuneric, grăbindu-se spre locurile unde erau aşteptaţi. Pe călătorii germani nu-i aştepta nimeni.

— Iată-ne sosiţi şi de capul nostru. Vrând nevrând n-avem ce face şi vom înnopta aici în gară, spuse căpitanul.

— Mai degrabă în tren, propuse doctorul Bertram.

— Atunci să discutăm acum cu şeful de tren, sau cu şeful de staţie. Poate ni se va permite să reocupăm vagonul cu care am călătorit, zise Farrow.

Căpitanul vorbise în germană şi spre marea lor surpriză, o voce îi răspunse tot în germană:

— Ce-mi aud urechile?! Limba ţării mele natale! Ce bucurie! Vă pun cu plăcere la dispoziţie casa mea, pentru restul nopţii, domnilor! Vreţi să vizitaţi vechiul oraş al ruinelor? Acum treaba asta e la modă. Aproape în fiecare lună îşi face apariţia un cercetător sau un reporter. Mă numesc Klemens Handrich şi sunt din Bremen. De ani buni

m-am stabilit aici ca tăietor de lemne. Pentru a-l distinge mai bine pe interlocutor, căpitanul îşi aprinse lampa lui de buzunar. Cercul de lumină căzu pe făptura vânjoasă a unui om de talie înaltă, uscăţiv şi cu hainele cam ponosite. Îndărătul ţepilor ascuţiţi ai bărbii sale chipul îi dispărea cu totul, dar ochii albaştri îi luceau vioi şi cât se poate de loiali, ca două beculeţe ce-i luminau chipul întunecat. Farrow a fost câştigat pe loc de sinceritatea privirii străinului.

Coborî fluxul luminos al lanternei şi-i strânse compatriotului mâna cu putere.

— Ne bucurăm să întâlnim aici un compatriot şi acceptăm invitaţia cu plăcere. Mă numesc Farrow şi acesta-i fiul meu…

— George! Ştiu deja, îi întregi fraza acesta, spre surpriza lor. Uriaşul de colo, trebuie să fie Petre şi domnul acesta distins, cu aerul de savant, nu poate fi decât doctorul Bertram. Am sau nu dreptate?

— Pe de-a întregul! încuviinţă căpitanul. De unde ne cunoaşteţi? E de mirare că nu suntem complet necunoscuţi aici, în cel mai pustiu loc de pe planetă.

— Şi totuşi mi-am dat seama, zâmbi străinul. Vă spuneam că de un timp vin aici tot felul de călători, din diferite ţări. Despre dvs. am citit în ziare şi sunt oarecum la curent cu peripeţiile dvs. întrucât m-am născut în Bremen şi sunt un bătrân şoarece de apă, m-au interesat mult călătoriile pe care le-aţi întreprins pe toate meridianele globului. Câteodată tânjesc cu adevărat ca un suflet de bun marinar ce sunt, după o corabie, după o corabie a mea adevărată. Dar acum în situaţia mea, nu se mai poate face mare lucru. Dar să nu ne pierdem vremea. Veniţi! Dacă v-o plăcea căscioara mea, mai bine zis coliba mea, atunci, va fi o cinste să v-o pun toată la dispoziţie. Mai există, ce-i drept şi un mic hotel pe aici, dar v-aş sfătui mai degrabă să uitaţi de el.

— Venim, evident, cu toată plăcerea, mai degrabă cu dumneavoastră domnule Handrich şi mai ales pentru că ne aşteptăm să ne povestiţi câte ceva cu vechiul oraş al civilizaţiei incaşe, doar l-aţi vizitat, fără îndoială, nu-i aşa?

— Se înţelege de la sine c-am fost adeseori acolo, în calitatea mea de ghid pentru turişti şi dacă nu consideraţi aceasta ca o lipsă de modestie, mă pun şi de data asta la dispoziţia dumneavoastră, în aceeaşi calitate.

— Bineînţeles că v-am dori ca ghid. Un altul mai potrivit nici nu ne-am putea imagina.

— Atunci să mergem, propuse Klemens Handrich. N-are nici un rost să zăbovim aici, mai ales că vremea-i cam urâtă!

— În ce direcţie locuiţi? se interesă căpitanul.

— În afara localităţii şi de fapt chiar în pădure. După ce vom ajunge acolo vom fi protejaţi şi de ploaie, întrucât frunzişul copacilor, solizi şi înalţi ne va proteja de minune, chiar de-ar fi să ploaie toată noaptea.

După aproximativ o jumătate de oră, ajunseră la marginea pădurii. La lumina lămpilor de buzunar, alb – gălbuie li se înfăţişă privirilor un peisaj familiar: formele dintre cele mai bizare ale frunzelor, străluceau în culori luminoase, mai mari sau mai mici legănate de mişcările uşoare ale crengilor, pricinuite de animalele mici de pădure care se grăbeau să se ascundă de cei sosiţi.

— Ce frumos e totul în codrii ăştia. Oricât de mult duc dorul mării, nu mă pot dezlipi de aici. Totul e atât de misterios şi de atractiv totodată. Nu ştiu dacă îmi înţelegeţi pe deplin sentimentele, se confesă Handrich.

— Pe deplin! îi răspunse şi căpitanul. Noi germanii suntem un popor romantic. Frumosul şi necunoscutul ne atrage deopotrivă. Har Domnului, noi vă putem înţelege prea bine de ce nu puteţi părăsi lesne locurile acestea, deşi dorul de patrie, sau poezia mării încă vă mai ademeneşte.

— Când dorul şi nostalgia după ţinuturile natale, vor deveni cu timpul precumpănitoare, în faţa vrajei străine şi necunoscute, ei bine, atunci vă veţi reîntoarce!

— Cam aşa mi-am închipuit şi eu, murmură la rându-i bătrânul Handrich. Dar iată c-am ajuns. Să sperăm numai că modesta mea locuinţă vi se va părea suficient de primitoare.

Căsuţa sau coliba, cum îi plăcea să spună bătrânul tăietor de lemne, nu era chiar aşa de mică şi de modestă, ba chiar, pentru regiunea în cere fusese construită, putea trece drept relativ spaţioasă. Locuinţa era împărţită în două încăperi, întrucât, aşa cum îi lămuri oarecum încurcat Handrich, avusese intenţia să se însoare cu o indiană de prin partea locului, intenţie la care din fericire renunţase, după ce făcuse cunoştinţă cu mama alesei sale.

Încăperea din spate a fost destinată să servească ca dormitor oaspeţilor. Gazda le oferi piei de lama din care-şi improvizară culcuşuri minunate. În timp ce-şi pregăteau paturile, gazda le aduse un grog cald, drept băutură, medicament minunat împotriva umezelii care-i pătrunsese până la oase pe parcurs. În timp ce stăteau adunaţi cu toţii în faţa flăcărilor binecuvântate ale unui foc straşnic, încins în cămin, privirile curioase ale lui George se opriră asupra unui obiect ciudat atârnat pe o panoplie de perete, pe semne confecţionată chiar de amfitrion: ceva arătând ca o mumie,

de culoare închisă şi ciudată. Handrich observă încotro se îndrepta atenţia lui George şi-i spuse:

— Priviţi obiectul acela de colo, domnule Farrow. L-am găsit întâmplător. Poate că valorează ceva. Dacă l-aş fi oferit unui turist poate că unul sau altul mi-ar fi oferit o groază de bani pe el. Dar încă n-a venit momentul să-l vând, deoarece îl mai păstrez. Pentru a nu bate la ochi chiar atât de tare l-am tăvălit cu bună ştiinţă în noroi.

— Ei cum, îi scăpă lui George. În noroi?

— De ce aţi procedat aşa? a vrut să ştie căpitanul.

Bătrânul zâmbii misterios şi urmă liniştit.

— Scuturaţi numai puţin noroiul uscat, sau zgâriaţi-l un pic cu lama briceagului dumneavoastră şi vă veţi da imediat seama de ce am făcut-o. Curios George îi urmă sfatul şi răzui o porţiune mică de noroi cu lama briceagului său. În lumina pală a lămpii cu petrol, examina locul cu atenţie şi exclamă uimit:

— Dar pare a fi făcut din aur pur!

— Chiar aşa şi este, consimţi Handrich serios. Obiectul are o vechime foarte mare şi a făcut parte din obiectele de cult ale unui trib incaş. Un englez mi-a dăruit cândva o carte, ce se ocupa de cultura veche, incaşă şi acolo erau menţionate tocmai astfel de obiecte de cult.

De asemenea doctorul Bertram examina strania mumie cu atenţie şi murmură:

— După formă, pare să fie mai degrabă un obiect în care se ardeau mirodeniile în templele vechi. Sub pelicula de noroi se ascund cu siguranţă desene în metal, cizelate.

— Aşa este, recunoscu Handrich. Potirul – că n-o pot numi numai mumie – sau ce este, are gravate cu multă migală – şi desăvârşită măiestrie – diferite desene şi figuri, pe porţiunea exterioară. Sigur c-ar fi trebuit să anunţ autorităţile, dar am căpătat-o în urma unor împrejurări atât de deosebite, încât nu mi-ar face deloc plăcere să fiu nevoit să o cedez.

— Obiectul l-aţi găsit precis în Matchu Pitchu, zise doctorul Bertram. Cred că acolo se mai găsesc şi alte obiecte asemănătoare folosite în vechea cultură incaşă la ritualuri spre cinstirea zeităţilor lor, sângeroase şi păgâne, după standardele noastre.

— N-aş prea crede, fu răspunsul. Am vizitat nu odată vechiul oraş al ruinelor. Oraşul chiar c-a fost lăsat în ruine de jefuirea sistematică a cuceritorilor spanioli. Dacă le-a scăpat totuşi spaniolilor ceva, apoi cu siguranţă că au avut grijă de asta numeroşii vizitatori care s-au perindat de atunci încoace.

— Unde aţi găsit atunci obiectul? strigă George doritor să ştie, sau poate preferaţi mai degrabă să păstraţi tăcerea, ceea ce este uşor de înţeles şi de acceptat, fiind doar privilegiul dumneavoastră.

— De fapt nu voiam să povestesc nimănui despre aceasta. Mi-am relatat în scris toată aventura. După ce voi fi mort, guvernul poate continua cercetările. E o istorie cât se poate de ciudată…

Se părea că Handrich dorea să păstreze mai degrabă tăcerea. Privea gânditor ia lumina galbenă a lămpii, în timp ce George abia îşi mai găsea locul de curiozitate şi nerăbdare. Chiar şi doctorul îl privi încordat pe bătrânul tăietor de lemne şi mai învârti odată pe degete străvechea cupă ce părea să fi fost folosită în timpuri mul apuse, la colectarea sângelui victimelor jertfite zeităţilor incaşe.

II.
BĂTRÂNUL TĂIETOR DE LEMNE POVESTEŞTE.

CU DEOSEBITĂ PĂCERE ar fi răzuit doctorul Bertram tot noroiul de pe obiect, pentru a putea examina în totalitate desenul imprimat în filigranul antic, dar mai întâi dorea să asculte istorisirea lui Handrich. Poate că acesta a descoperit întâmplător ruinele unui templu străvechi, în care se vor fi găsind şi alte minunăţii la o cercetare mai laborioasă. Doctorului i se redeşteptară pasiunile vechi de colecţionar de antichităţi preţioase.

Handrich îşi drese glasul şi după o scurtă pauză începu istorisirea:

— Scuzaţi-mă, dar gândurile mele au luat-o razna. Să tot fi trecut trei ani de când am vizitat Matchu Pitchu, de data aceasta singur. Cu trei zile înainte, pe când conduceam un grup de englezi, dădusem peste un arbore de chinină şi voiam să văd dacă mai sunt şi alţii. Colectarea chininei este evident o afacere măi profitabilă decât tăierea copacilor. Am găsit într-adevăr mai mulţi astfel de copaci aşa încât am hotărât să-mi petrec mai multă vreme printre ruinele oraşului, pentru a recolta chinina. Chiar în prima seară am reuşit să colectez suficientă chinină pentru a face un pachet mai mărişor şi mă pregăteam, ca înainte de căderea întunericului, să-mi găsesc un loc potrivit pentru adăpost. Pentru a-mi asigura un acoperiş fie el primitiv, pentru o noapte, am tăiat câteva crengi potrivite şi-mi săpai o mică groapă la poalele unui copac uriaş, pentru a-mi face o vatră

unde să aprind focul. Pe când eram gata cu îndeletnicirile astea, căzu şi noaptea.

Handrich făcu o pauză, pe care o folosi îndesându-şi din nou pipa. Nerăbdarea interlocutorilor săi păru s-o treacă cu vederea. Îşi aprinse liniştit pipa, trase câteva fumuri şi-şi continuă de-abia acum povestirea:

— Vânasem tocmai înainte o penelopa, una din galinaceele acelea foarte asemănătoare cu fazanii şi-mi terminasem aproape cina, când, din apropiere răsună un strigăt de groază, urmat de cuvinte într-o limbă necunoscută, deşi în toţi aceşti ani, pe care i-am petrecut în codrii seculari ai Americii, ajunsesem să cunosc aproape fiecare dialect al băştinaşilor. Strigătul părea să fie scos de către un om a cărui viaţă era evident în pericol. Am sărit în picioare şi am alergat cu o creangă arzând în mână, în direcţia de unde mi se păruse că auzisem strigătul. După ce dădui crengile la o parte, mă trezii spre marea mea uimire, pe o cărăruie foarte bine întreţinută şi care părea să fie îndeajuns de frecventată. Aproape de mine rezemat de trunchiul unui arbore bătrân se găsea un indian, pe care nu-l mai văzusem până atunci. După ce, mai târziu, am citit cartea englezului despre cultura incaşă, mi-am dat seama, după forma capului, că avusesem de-a face cu un aztec, nu aşa de proeminent cum fusese el zugrăvit în carte, dar inconfundabil. La picioarele lui se zvârcolea corpul unui şarpe. Observai pe loc că era din specia afanidelor, unul dintre cei mai veninoşi ce pot exista prin codrii aceştia.

Din nou, bătrânul mai făcu o pauză, în care doctorul Bertram, murmură pentru sine:

— Afanida! Da, acesta-i Lachesis Rhomberta, extrem de veninos.

— Cu capătul arzând al crengii mele, zdrobii capul şarpelui, dar deja indianul fusese muşcat zdravăn de către acesta. Ştiţi şi dumneavoastră că muşcătura unui şarpe în junglele tropicale este mortală de cele mai multe ori, întrucât nu e de găsit un remediu. În primul rând otrava este prea puternică şi în al doilea rând, datorită căldurii circulaţia sângelui este mai rapidă şi împrăştie veninul prin corp mai repede, primejduind organele vitale. Nu zăbovii prea mult. Indianul fusese muşcat de picior, puţin mai sus de gleznă. Acesta-şi ridicase tocmai piciorul şi privea deznădăjduit, micile punctuleţe roşii pe care le lăsase muşcătura târâtoarei, în piele. Îi legai repede piciorul strâns, puţin dedesubtul rotulei genunchiului şi-i dădui să bea puţin coniac, pe care-i purtam întotdeauna într-o sticluţă cu mine. Apoi îi făcui

imediat o injecţie. Noi, tăietorii de lemne, purtăm mereu asupra noastră ser antiveninos, tocmai menit a ne apăra împotriva muşcăturilor de şarpe. Incidente de acest fel se petrec nu puţine, în codrii noştrii, în ciuda tuturor precauţiunilor. Serul îl aveam, în caz că vă interesează acest lucru domnule doctor, îl aveam de la institutul pentru Cercetarea Şerpilor din Sao Paulo. Eu însumi am fost muşcat de câteva ori, de asemenea unii dintre muncitorii zilieri, indieni naturalizaţi şi serul şi-a arătat întotdeauna eficienţa. Întrucât am putut face indianului imediat injecţia, puteam fi fără grijă în privinţa vieţii acestuia. Când încercai să-l liniştesc, el scutură numai capul şi mi se adresă din nou în limba necunoscută, ale cărui cuvinte nu le pricepeam nici parţial. Mă gândeam dacă n-ar fi mai bine să-l transport ia locul meu de odihnă, când auzii mei multe strigăte scoase în aceeaşi limbă, răsunând adânc în junglă. Vocile nu erau nici pe departe atât de moi pe cât îmi părea vocea indianului pe care-i doftoricisem, ci mult mai guturale mai aspre. Nu mă putui oprii să mă gândesc, că un german care vorbeşte brusc o limbă romanică, ar oferi un exemplu asemănător, mai întâi s-ar exprima gutural şi aspru şi nicidecum în limba melodioasă vorbită de adevăraţii vorbitori de obârşie latină. Indianul se nelinişti de îndată ce auzii strigătele, îşi schimbă echilibrul de pe un picior pe altul, după ce mai întâi îşi aşează cu precauţiune piciorul rănit pe pământ pentru a verifica dacă se poate bizui pe el. Îmi întinse mâna, ca şi cum ar fi vrut să-mi mulţumească pentru ajutorul acordat. L-aş fi ajutat mai departe, cu plăcere, dar nu mă puteam înţelege în nici un fel cu dânsul. Din nou răsuflă strigăte şi-acum răspunse şi indianul la rândul lui. Urmă o convorbire destul de lungă şi apoi, de necrezut, am auzit o voce pronunţând în limba germană cuvintele: „Ah, un alb, serul antiveninos, foarte bine!” Din nou, urmară schimburi de cuvinte în limba neînţeleasă, pe care încă nu o puteam identifica, între numeroasele dialecte vorbite prin partea locului. Despre cele câteva exclamaţii în germană, ce să mai spun, mă umplură de o uimire totală. Înainte de a putea să mai întreprind sau să mai zic ceva, tânărul indian rănit o şi pornii şchiopătând înainte. Acum stăteam singur acolo, cu creanga pe jumătate arsă şi şarpele strivit Am rămas timp de câteva minute descumpănit după care strigai: „Compatrioate! Vino încoace!” Dar nimeni nu-mi răspunse. Aş fi putut folosi cărăruia descoperită, dar un simţământ nelămurit mă oprii de a o face. Poate să fi fost un simţământ de frică, pe care nu-l încercasem nici în război, când stăteam faţă în faţă cu soldaţi

indigeni, într-o încleştare pe viaţă şi pe moarte. Mă înfuriai pe mine însumi că mă lăsasem dominat de un astfel de sentiment şi-mi propusei să nu mai mă intereseze mai departe soarta indianului şi a compatriotului meu. Creanga aprinsă arsese aproape în întregime. Cu greutate şi cu multe precauţii ajunsei la focul meu de tabără, întrucât nu voiam să fiu la rândul meu muşcat de vreun şarpe, deşi mai aveam încă o doză de antivenin la mine. Am stat nemişcat în faţa focului pe care-i aprinsesem destul de mult, privind tufişurile de arbuşti deşi, care mă înconjurau. Câteodată mi se părea că disting o mişcare uşoară a crengilor, alteori mi se părea că întrevăd privind o pereche de ochi curioşi din tufiş, dar nu era decât o amăgire a simţurilor. În sfârşit, oboseala mă dovedii, mă întinsei pe pătură, mă învelii bine şi în curând am adormit. Când m-am trezit, în dimineaţa zilei următoare, alături de mine găsii acest obiect de aur. Am ştiut imediat că doar indianul a cărui viaţă o salvasem mi l-a putut dărui. Curiozitatea începu să mă roadă. Cine putea fi germanul acesta, a cărui voce o auzisem? Îmi luai bagajul, pe care-i strânsei în grabă şi-mi croii din nou drum prin tufişurile dese, prin care ajunsei la cărarea, pe care o descoperisem în seara precedentă. Trupul mort al şarpelui fusese îndepărtat. Se vedeau destul de clar urmele indianului şi propriile-mi urme, care se întipăriseră în solul moale. Pornii mai departe, urmând cărarea, care făcea acum o cotitură şi am descoperit noi amprente, lăsate de tocul unei cizme. Era dovedit astfel după opinia mea că un alb îl însoţise pe indian şi se aflase în apropierea mea. De ce nu voise să fie văzut? Misterul acesta trebuia să-l dezleg neapărat. Bineînţeles că mă ameţise şi primirea potirului de aur, a cărui valoare o recunoscui imediat deşi n-o puteam preţui cu uşurinţă în bani. Presupuneam că acolo de unde venise albul şi indianul, trebuia neapărat să se mai găsească astfel de obiecte preţioase. Numai de aceea – presupusei eu – nu crezuse de cuviinţă să se arate. Păşii astfel grăbindu-mă, mai departe pe cărăruie, din nou aceasta făcu o cotitură şi mă întorsei!

Bătrânul tăietor de lemne şi culegător de chinină tăcu brusc. Se părea că fusese furat de propria lui istorisire. Doctorul Bertram răsucise de mai multe ori în mâini potirul, în timpul istorisirii gazdei. Acum o depuse pe masă. Cu acest prilej se desprinse o mare bucată de noroi uscat. Doctorul sări şi privi cu atenţie obiectul de aur. Privirea-i se opri mai cu seamă, cercetătoare, asupra desenelor încrustate în filigran pe metalul preţios. Apoi se adresă cu toată emoţia unui savant cercetător lui Handrich:

— Dar e grozav! Potirul acesta are o valoare nemaipomenită! Pe el este încrustată întreaga scenă simbolică a jertfei umane adusă ca ofrandă celei mai înalte zeităţi incaşe Soarele. Minunat!

Bătrânul râse doar şi continuă calm:

— Ştiu domnule doctor. O să continui cu istorisirea, acum că am început-o; cum mă încerca curiozitatea, cum am şovăit câtva timp, dacă să continui cercetările sau nu, în fine, tot amalgamul trăirilor umane în astfel de situaţii. Mă întorsei deci, deoarece acolo unde cărăruia făcea un cot important, mi se păru c-am descoperit ceva înfiorător. Şi chiar aşa era, pentru că stătea mumia unui aztec, îmbrăcat în veşminte preţioase. Mâna-i uscată se întindea spre mine, poruncitor, ameninţător aproape. Ochii, închipuiţi de pietre preţioase, păreau să mă străpungă, cu scânteierile lor, rău prevestitoare. Pentru o clipă, avui impresia că acest chip, conservat de secole, mai trăiau încă. Pentru prima dată în viaţa mea am ştiut ce înseamnă frica. Am fugit, da, am fugit pur şi simplu şi nici măcar nu mi-a trecut prin minte, scopul iniţial pentru care venisem, acela de a culege cât mai multă chinină şi mă îndreptai cât putui de repede, spre locuinţa mea, unde vă aflaţi dumneavoastră acuma, domnilor.

— Ciudat! murmură căpitanul. Permiteţi-ne o întrebare domnule Handrich. Ne-aţi spus, sau aţi lăsat să se înţeleagă, că aţi fost marinar înainte de a poposi pe meleagurile astea. Cred că ne tăinuiţi ceva, esenţial. Care a fost ocupaţia dumneavoastră, de odinioară?

— Mi-am dat seama că o să remarcaţi acest fapt, zâmbi Klemens Handrich. Dar totuşi cum v-aţi dat seama?

— Păi, în primul rând modul dumneavoastră de exprimare, se deosebeşte de cel al unui simplu marinar. Apoi afirmaţia pe care aţi făcut-o doctorului nostru că ştiaţi că desenele de pe potir reprezintă scenariul unei jertfe incaşe. Cât despre cartea englezului, aveam îndoielile mele.

Bătrânul râse acum:

— Aşa cum arăt pe dinafară, nu prea seamăn eu cu un învăţat aşa cum este el zugrăvit în manuale. Aşadar, să mă recomand încă odată: doctorul Klemens Handrich, odinioară doctor docent al Universităţii din Bonn. Mă preocupă de mult cultura incaşă. Tocmai de aceea m-am deghizat aici, în tăietor de lemne. Prin asta câştig mai uşor simpatia indigenilor şi pot culege materiale preţioase cu mult mai mare uşurinţă decât dacă m-aş fi dat, ceea ce sunt. Într-o jumătate de an îmi voi fi încheiat studiile, după care am

intenţia să public o carte, care va stârni vâlvă în cercurile de specialitate.

— De numele dumneavoastră, am auzit şi eu, sări acum doctorul Bertram, se credea c-aţi dispărut în junglă dacă nu mă înşel. Bineînţeles, acum îmi amintesc pe deplin. Aţi scris doar până acum, două cărţi despre cultura vechiului Inka?

— Mă bucur că-mi apreciază cineva munca spuse savantul, adresându-se doctorului Bertram. Ştiu că vă interesează multe domenii de cercetare şi citiţi numai ce este deosebit de important în fiecare din acestea. Dar dacă domnii sunt de acord să continuăm această discuţie, nu vorbind despre persoana mea, ci mai degrabă, despre experienţa mea aici.

— Încă un moment vă rog, îl întrerupse Bertram. Ştiu că doctorul Klemens Handrich, are de abia 40-42 de ani. Cum se împacă asta cu înfăţişarea dumneavoastră?

Cu un zâmbet liniştit, se ridică acum de pe scaun ciudatul bătrân, privit acum de patru perechi de ochi cu vădită neîncredere şi luă de pe un raft din perete o sticlă măricică umplută cu un lichid albicios.

— Dacă vă frecaţi părul cu această tinctură, în două ore devine cenuşiu. Am folosit această mascaradă, întrucât am constatat că indienii îi tratează pe cei mai vârstnici cu mai mult respect decât pe cei tineri. Dacă vreau, redevin tânăr şi-mi recapăt culoarea naturală a părului meu, corespunzător vârstei mele de 41 ani.

— Ei, da, ochii v-au rămas încă tineri. Înţeleg prea bine că în interesul cercetărilor pe care le faceţi aţi uzat de acest teatru. Iertaţi-ne momentele de suspiciune!

— Vă rog, domnule Bertram. Mă bucur chiar de ele şi mai mult încă, de faptul că lucrările mele vă sunt cunoscute şi că n-am lucrat degeaba. Altfel nu v-aţi fi dat seama de adevărata mea vârstă. De asemenea dantura mea vă poate demonstra că n-am atins încă vârsta lui Matusalem.

Şi spunând aceasta îşi adeveri spusele, dezvelind două rânduri de dinţi admirabili şi fără fisură. Doctorul Bertram îl asigură încă-o dată că acum este pe deplin convins, că în faţa sa se află adevăratul doctor Handrich, care după această mică demonstraţie de identitate îşi reluă istorisirea:

— Mă ruşinai mai târziu, că am fugit din cauza unei mumii, dar prin surpriza plasamentului acesteia şi înfăţişarea ei, îţi inocula un adevărat sentiment de groază, pe care totuşi cu luciditatea omului raţional trebuia să mi-l reprim. Odată ajuns „acasă” de-abia acum, m-am hotărât pe loc să nu mă

las până nu lămuresc secretul. Mai târziu am constatat şi singur că nu era lucru uşor ca acest mister să fie dezlegat.

— Din nou învăţatul făcu o pauză şi privi nestânjenit în lumina lămpii. Căpitanul îi privi întrebător pe doctorul Bertram, dar acesta-l linişti cu o înclinare a capului.

Doctorul Handrich ridică privirea zâmbind:

— Azi şi mie îmi vine să râd de frica mea animalică de atunci, mai ales după ce m-am mai confruntat cu situaţii oarecum asemănătoare, cu prilejul cercetărilor mele asupra străvechilor locuitori ai republicii Peru, de astăzi. Poate că întâlnirea noastră de azi să fi avut şi ea un impact deosebit asupra-mi de vreme ce am hotărât să renunţ la deghizare. Poate că în subconştientul meu am dorit ca să mă cunoaşteţi aşa cum sunt în realitate. Dar să revenim la fapte! M-am hotărât, chiar de a doua zi. Să revin în Matchu Pitchu şi să urmăresc cărarea până la capătul ei. Dacă-mi va fi dat să reîntâlnesc mumia la locul ei, mă gândeam s-o confisc pur şi simplu, întrucât reprezenta o piesă preţioasă în acest scenariu ai reconstituirii unei străvechi culturi. Aşa că mi-am recăpătat curajul. Mă sculai cu mult avânt a doua zi, încă cu noaptea în cap şi eram deja la prima cotitură a cărării, chiar la ivirea zorilor. Mumia dispăruse şi realizai că scopul ei acolo era să înspăimânte pe eventualii intruşi. Ca să facem o comparaţie cât mai acceptabilă, mumia era pe postul de ceea ce se numeşte sperietoare de ciori pe câmpurile de cereale din Europa. Cu specificarea că una din posibilele „ciori”, în codrii aceştia seculari ai Americii Latine, aş putea fi chiar eu! Întrucât mumia dispăruse, era clar că rolul ei era chiar să mă înspăimânte, de a nu urma cărarea până la capăt. Cine s-o fi făcut însă? Indianul căruia-i administrasem injecţia salvatoare? Nu cred că ar fi posibil, mai degrabă zăcea undeva, la ai săi, cu febră mare din cauza veninului care mai lucra încă, chiar dacă i se anihilase impactul letal. Mai rămânea în discuţie, compatriotul misterios, care intervenise atunci în discuţie. Mă asaltă un gând îndrăzneţ. De aproximativ opt ani, a dispărut în Peru, profesorul Armin Treskow, ale cărui cursuri le urmasem şi eu ca student, cam cu aceleaşi scopuri de cercetare, pe care mai târziu mi le asumasem şi eu. Şi dânsul voia să cerceteze cultura incaşă şi să adune cât mai multe mărturii ştiinţifice despre această perioadă. Profesorul Treskow a dispărui fără urmă. Nu s-a mai auzit nimic despre el şi acum patru ani când eu am sosit În Peru – aici doctorul Handrich făcu o mică pauză, zâmbind pe sub mustaţă – vedeţi deci domnilor, că nu mă aflu totuşi de prea mult timp în ţinuturile astea, deci, acum patru ani

încă, se vorbea despre profesorul Treskow ca despre un mort. M-am străduit să-mi amintesc dacă vocea străinului pe care o percepusem în desişul codrilor în limba mea maternă avea rezonanţa vocii profesorului, aşa cum mi-o aminteam din studenţie şi pe care de altfel îl cunoşteam destul de bine. Dar cum să compari voci la intervale de ani de zile, timp în care nu le-ai mai auzit? Prea simplu trebuie să recunoaşteţi că nu este… În ciuda acestor îndoieli, se cuibări, cu timpul, în mintea mea gândul că poate totuşi întâmplarea făcuse să dau de urma reală a celui crezut de mulţi ani dispărut. Da de ce să fi apărut tocmai acum şi-n aceste împrejurări? Ar fi trebuit, după toate aparenţele, să se bucure că a avut prilejul să întâlnească un compatriot, tocmai pe meleagurile astea îndepărtate. Mă bătu gândul mai apoi, că profesorul ar fi putut şi ar fi avut prilejul să transmită în ţară vestea că este încă viu, dacă ar fi vrut-o, dar probabil că din cine ştie care raţiuni, prefera să treacă drept mort. Poate că făcuse o mare descoperire, pe care voia s-o desăvârşească înainte de a o da publicităţii. Dacă lumea-l credea mort nu l-ar mai deranja nimeni, până ia finalizarea cercetărilor. După ce ajunsei la concluzia asta, care mi se părea cea mai simplă şi mai logică, am vrut să fac cale întoarsă pentru a nu-i abate pe profesor de la munca sa. Prea uşor de realizat gândurile mele de întoarcere, nu au fost nici de data asta, căci în jurul meu răsunară deodată mai multe „împuşcături”. Împuşcături e un fel de-a spune, pentru că mi-am dat seama că nu erau împuşcături cu gloanţe adevărate, ci şuierăturile şi zgomotele de le luasem la început drept detunături amortizate, nu erau decât săgeţi trase din ţevi de suflat, care aterizaseră-n scoarţa unui copac din apropiere. Că o luai la sănătoasa, o puteţi deduce singuri, iată că deşi mă străduisem să dezleg misterul, nu-mi era dat să reuşesc nici de data asta. Mereu şi mereu fui mânat înapoi de ploaia de săgeţi, care aşa cum am stabilit ulterior erau otrăvite. Aşa că mi s-a întărit convingerea că profesorul Treskow nu dorea cu nici un preţ să fie deranjat în munca sa. Aş fi plecat de mult din regiunea aceasta dacă nu nutream undeva în sufletul meu speranţa, că îl voi putea vreodată ajuta. Într-o anume împrejurare dacă acum nu şi-ar dori-o. Aşa stau lucrurile, domnilor!

Doctorul Handrich îi privi cercetător pe invitaţii săi, care digerau acum în linişte istorisirea amabilului lor amfitrion. În cele din urmă căpitanul Farrow luă cuvântul:

— Deci au trecut trei ani de zile de la întâmplarea asta. N-aţi avut prilejul niciodată, să vă întâlniţi cu germanul în persoana căruia îl bănuiţi pe profesorul Treskow?

— Vă spuneam doar, că am încercat de repetate ori să mă reîntâlnesc cu dânsul. De multe ori am lăsat bileţele pe cărăruie, dar de câte ori mă apropiam săgeţile otrăvite începeau să cadă în jurul meu. I-am scris profesorului că n-aveam de gând să-i fac vreo concurenţă şi nu voiam ştirbirea meritelor sale şi că aş dori doar să-i fiu de ajutor, dacă aş putea într-un fel oarecare! N-am primit niciodată răspuns. Mi-am reluat propriile mele studii, am şovăit şi mai târziu am reluat tentativele mele de a mă întâlni cu europeanul. Zadarnic însă. Acum însă, nu mai ştiu bine dacă să-mi mai continui aici cercetările, sau să mă reîntorc în patrie. De câtva timp nostalgia pământurilor natale mă încearcă tot mai mult şi de asemenea trupul meu tânjeşte după binefacerile civilizaţiei. Mi-ar face plăcere să vă rog, mai degrabă, să mă luaţi pe submarinul dumneavoastră şi-n vecinătatea unei coaste, cât de cât civilizate, să mă debarcaţi de unde aş putea călători mai departe spre Germania.

— Dorinţa aceasta v-o putem îndeplini cu plăcere, zâmbi căpitanul. Dar suntem de părere să vă ajutăm mai întâi aici, să lămuriţi misterul după a cărui dezlegare umblaţi de atâţia ani de zile. Ştiţi cumva dacă omul – încă nu vreau să-l numesc profesorul Treskow mai trăieşte? În trei ani de zile se pot întâmpla multe…

— De-abia de trei săptămâni am auzit, din nou, vocea omului nostru, răspunse doctorul Handrich. Pătrunsesem mai adânc în junglă ca niciodată şi începuse deja dansul săgeţilor otrăvite în jurul meu şi am început să mă tem că voi fi pedepsit pentru îndrăzneala mea. Dintr-odată răsună glasul lui şi săgeţile începură să zboare la distanţă considerabilă de corpul meu. Trebuie – altfel nu-mi explic – să fi dat instrucţiuni severe trăgătorilor ascunşi să nu mă rănească în nici un chip.

— O să încercăm şi noi, dacă ne va reuşi, să-i facem cunoştinţă, acestui personaj, numai, evident dacă sunteţi şi dumneavoastră de acord domnule doctor, să ne amestecăm într-o chestiune care vă priveşte în exclusivitate, îi propuse căpitanul.

— Bineînţeles că sunt de acord, strigă doctorul Handrich bucuros. V-aş fi rugat oricum să mă ajutaţi, dacă n-aţi fi făcut chiar înşivă propunerea.

III.
PRIMEJDIILE PĂDURII SECULARE.

GEORGE ERA DE –A DREPTUL ENTUZIASMAT. Ceea ce povestise doctorul Handrich, era exact după placul inimii sale: săgeţi otrăvite, arcaşi indieni mascaţi de codrii seculari – un profesor german care trăia printre ruinele oraşului incaş, fără a dori să se ştie de dânsul – perspectiva de a cunoaşte şi vedea străvechea cultură incaşă, care aşa cum dovedea acest potir, avea mărturiile sale în faţa contemporaneităţii.

Dacă ar fi fost după el ar fi dat semnalul de plecare chiar acum, deşi plecarea în toiul nopţii spre Matchu Pitchu n-ar fi avut nici un rost. Dacă ar fi luminat drumul cu ajutorul lămpilor de buzunar, ar fi fost uşor de descoperit de eventualii indieni. Mai exista şi posibilitatea ca indienii, în întuneric, să nu mai poată evita ţintele atât de bine ca la lumina zilei şi să nimerească pe cineva cu o săgeată otrăvită, chiar dacă asta nu ar fi fost intenţia lor.

Se hotărâră deci să se dea semnalul de pornire a doua zi, cu o oră înainte de răsăritul soarelui.

Doctorul Handrich îi lămuri, că vor atinge zona cărăruii, chiar la răsăritul soarelui şi de fapt locul unde îi făcuse tânărului indian injecţia cu contraotravă. Căpitanul şi doctorul Bertram mai luară în considerare şi faptul că misterioşii păzitori ai secretelor incaşe, care se păstrau cât mai departe de civilizaţie, mai practicau vechile uzanţe religioase; în acest caz adoratorii soarelui vor fi cu toţii prezenţi la ceremoniile de cult şi nu vor mai putea supraveghea atât de atent cărarea.

George dormi cu intermitenţe întreaga noapte, mormăind în somn, astfel că a doua zi Petre îi relată despre somnul lui agitat presărat cu coşmaruri. În vorbele sale apăreau deseori cuvinte ca Inka şi Soare Într-un limbaj incoerent, desigur.

După cum îşi amintea acum în unul din coşmarurile sale, luase parte la un sacrificiu religios adresat Zeului Soare în care el, întruchipa chiar ofranda vie, care trebuia jertfită.

George nu era deloc superstiţios, ca unii dintre marinarii submarinului tatălui său cum era bunăoară Jean Brike tunarul şi de aceea nu interpretă ca semn prevestitor, visul său.

Se spălă şi bău repede ceaiul fierbinte, pe care-i pregătise gazda lor şi urgentă mobilizarea tuturor, pentru a nu întârzia să sosească la timp la destinaţie, adică cărăruia care ducea spre indienii şi albul misterios.

Doctorul Handrich văzând înfrigurarea lui George, dădu râzând semnalul de pornire, dar nu uită să le spună, că aveau suficient timp la dispoziţie, pentru a nu se grăbi peste măsură.

După ce au ajuns la cărăruie le recomandă însă extremă precauţie şi minimum de gălăgie pentru a pătrunde cât mai adânc neobservaţi.

După o oră de mers prin junglă, în pantă ascendentă, se deschise în faţa lor un mic luminiş şi doctorul îi lămuri că oraşul în ruine Matchu Pitchu se găsea la stânga lor şi în aproximativ o jumătate de oră vor fi acolo.

Aici, în luminiş, înnoptase acum trei ani şi tot acolo găsise la deşteptare potirul de aur, cu misterioasele însemne gravate pe suprafaţa lui. Îi mai sfătui pe călători să fie foarte prevăzători şi-i conduse spre un tufiş mai proeminent în dosul căruia dispăru.

Venirea dimineţii se iţea sau mai bine spus, se întrezărea. Fără a folosi lumina lămpilor de buzunar, de care călătorii uzaseră doar în puţine momente la urcarea povârnişului, puteau deja distinge în jurul lor cu suficientă claritate.

Pădurea seculară părea adormita acum; agitaţia vietăţilor de noapte de noapte amuţise la această oră în care încă se îngâna ziua cu noaptea.

Era de parcă natura şi-ar fi luat o scurtă pauză înainte de a începe obişnuita tevatură de peste zi, când lumea pestriţă a codrilor seculari se va trezi din somnolenţă odată cu zorile.

George păşea primul în fruntea micului detaşament care pătrunsese pe cărare pentru a înainta tot mai adânc în inima junglei şi pentru a preîntâmpina eventualele pericole.

Mergea deja pe cărare de vreo jumătate de oră, când, dintr-odată, răsună un sunet de gong, adânc şi melodios, drept înaintea lor.

Se făcuse deja mai multă lumină şi în orice clipă de acuma primele raze ale soarelui se puteau arăta după vârfurile celor mai înalţi copaci din vecinătate, în oraşul ascuns totul părea pregătit pentru a onora cum se cuvine primele raze de soare, suprema zeitate a poporului incaş.

George se grăbea cât se putea, vrând neapărat să vadă cum actualii locuitori ai oraşului îşi aduc omagiile lor astrului zilei. Poate că vor avea de a face cu adevăraţii urmaşi ai incaşilor.

Cărăruia făcu tocmai acum o cotitură şi George în ciuda nerăbdării şi impetuozităţii sale tinereşti a fost suficient de precaut, pentru a nu se grăbi şi a cădea fără veste într-o capcană.

Se uită întâi la un tufiş bogat care putea ascunde multe capcane şi nu a fost dezamăgit: în groaza ce-l cuprinse se dădu un pas înapoi, deoarece în faţa lui se afla un trup

omenesc, care la o privire mai atentă se dovedi a fi o momâie, o momâie a unui incaş.

Mâna acestuia era îndreptată înspre el şi în lumina pală a zorilor, reflectată prin coroana deasă a copacilor, ochii acesteia, făcuţi din pietre preţioase în care predomina galbenul, păreau să-l străpungă cu un misterios foc ameninţător.

Cu multă prezenţă de spirit George se calmă. În el se redeşteptă interesul cercetătorului asupra culturii incaşe, care reuşise să conserve atât de faine corpurile conducătorilor şi preoţilor lor, încât să învingă secolele. În această privinţă arta incaşă se asemăna uimitor cu arta vechilor egipteni.

George se apropie cât putu de mult de mumia îmbrăcată în veştminte de mare gală. Fire de aur erau întreţesute în stofa de un albastru închis şi câteva nestemate de mare valoare erau agăţate în veşminte; doar ele singure reprezentau o avere.

George ştia prea bine, că incaşii îşi pregăteau şi îmbălsămau morţii, într-un asemenea mod încât se corela de minune cu cultura lor. Un anumit număr de cercetători au murit în clipa când au început să se apropie mai tare de mumiile incaşe. De aceea se feri să atingă mumia, care era aşezată de-a curmezişul cărării, astfel încât trebui să se lipească literalmente de marginea tufişului, pentru a răzbi mai departe.

Simţii dintr-odată lângă braţul stâng o mişcare printre crengi. Înainte de a se putea retrage, simţii o durere puternică la mâna stângă. Spre groaza sa văzu mai apoi trupul pestriţ al unui şarpe făcându-şi loc printre ramuri şi recunoscu pe dată varietatea de şerpi Jergon care trecea drept una dintre cele mai veninoase specii de şerpi ce trăiesc în codrii Americii de Sud.

— Domnule doctor, am fost muşcat de un şarpe, îi scăpă precipitat lui George, care-şi presă agitat încheietura mâinii stângi, cu cealaltă mână, presând vinele în încercarea de a încetini răspândirea veninului. Trecu pe lângă mumie fără s-o fi atins. Aşteptă sosirea camarazilor, strigându-le să nu atingă cumva mumia.

Doctorul Handrich veni primul. Ochii săi deveniră serioşi când privii urmele lăsate de dinţii şarpelui. Luă repede din geanta-i de campanie o sfoară groasă şi legă mâna lui George mai jos de cot. Luă apoi un portmoneu din piele din buzunarul jachetei sale, care conţinea o fiolă şi o seringă cu un ac înainte ca doctorul Bertram şi căpitanul să fi trecut la

rândul lor de mumie, îi şi făcuse injecţia lui George. Apoi îi întinse o ploscă care o purta la cingătoare, spunându-i:

— Trageţi o duşcă bună de coniac de aici! Ajută şi asta.

George nu aşteptă să i se spună de două ori, ştiind prea bine că în acest caz alcoolul acţiona ca un medicament şi stimula activitatea inimii.

Datorită acestui incident neplăcut, continuarea mersului deveni imposibilă. George trebuia acum să stea nemişcat pentru ca primejdiosul venin al reptilei să nu se răspândească în întreg corpul prin sistemul circulator.

Din nou răsună un sunet de gong în pădurea seculară. Soarele răsărea în fine şi străpunse cu razele sale frunzişul bogat al celor mai înalţi copaci din preajmă.

Mumia scăpăra şi scânteia în toate culorile curcubeului, dar pentru cercetători aceasta avea tot atâta importanţă ca şi pentru doctorul Handrich.

Acum se punea problema întoarcerii cât mai rapide la „reşedinţa" tăietorului de lemne, pentru ca tânărul să poată avea liniştea necesară şi să stea nemişcat.

Două-trei zile, se impuneau ca repaus înainte ca veninul şarpelui să fi dispărut din organism. Mai repede decât ar fi putut locuitorii misterioşi, ascunşi în codrul secular să se fi organizat în apărare, iată că impetuozitatea lui George care sfidase şi nenumăratele pericole ale junglei îi jucase o festă şi-l scosese din luptă pentru mai multe zile.

Cu lama cuţitului său ascuţit doctorul Handrich practică tăietură, în formă de cruce, deasupra celor două mici răni pe care dinţii şarpelui le practicaseră în mâna stângă a lui George. Apoi presă cât putu, cu amândouă mâinile, astfel că o parte din veninul verde al şarpelui să iasă din rană, spălă cu alcool locul, ceea ce îi provocă tânărului o durere vie şi apoi legă totul strâns într-un bandaj.

— Cred că am făcut acum tot ce a fost necesar, îi împărtăşi Handrich doctorului Bertram, care-i privea cu interes. Deşi nu sunt medic, în tratarea muşcăturilor de şarpe am dobândit o oarecare experienţă. Serul folosit la injecţie este proaspăt, l-am primit numai de câteva zile, cu un colet, împreună cu alte lucruri din Sao Paulo.

Domnul Farrow se va pune pe picioare până poimâine.

— Mai bine n-aş fi putut nici eu să procedez, mărturisi medicul submarinului. Acum însă, recomand, transportarea cât mai grabnică a pacientului, pentru ca să se poată odihni. Din crengile cele mai trainice care le putem găsi, trebuie să facem o targă şi Petre are destulă experienţă la aşa ceva. În nici un caz pacientul nostru nu trebuie să se mişte.

— Aşa este! Dacă domnul Farrow nu se mişcă, sau o face cât mai puţin, acţiunea serului antivenin va fi mai eficientă. Dar acum să ne ocupăm puţin şi de mumie, mai bine zis, s-o evităm cu grijă. În curând o să fie pe aici mare agitaţie aşa că mai bine ne-am grăbi cât vom putea, propuse la rândul său Handrich.

Ca şi când bănuiala gazdei ar fi vrut să capete imediat contur, începuseră să zumzăie în jurul lor, săgeţile amintite şi să se înfigă în scoarţa groasă a copacilor.

Vârful fiecărei săgeţi era prevăzut cu un tifon de lână impregnat într-un lichid de culoare roşie. În secunda următoare, mai multe asemenea săgeţi ciudate şuierară pe deasupra capetelor înspăimântate ale camarazilor.

— Repede înapoi! îi zori Handrich. Dacă unul dintre noi este atins de o astfel de săgeată, este pierdut fără scăpare. Aici nu mai ajută nici injecţia antivenin.

Se grăbiră cu toţii cum putură mai bine, încolţiţi tot mai tare de ploaia de săgeţi. George râmase cel mai în urmă. Simţea cum o slăbiciune ciudată acum îi cuprindea trupul, dar nu spuse nimic pentru a nu-l mai nelinişti pe tatăl său. Mai văzu cum doctorul Bertram, în ciuda groazei care-i apucase pe toţi, desprinse o săgeată din trunchiul unui copac şi-o luă cu sine. Îi veni să râdă, de pasiunea nepotrivită acum a tovarăşului lor pentru munca de cercetare, dar când vru să-l urmeze, îşi simţi picioarele ca de plumb şi acestea nu-l mai ascultară. Vru să-i strige pe ceilalţi dar nu mai avu puterea să facă nici aceasta. Încet, lunecă la pământ. Cam după trei secunde, văzu umbre întunecate care treceau pe lângă el, chipuri străine, cu trăsături marcate care produceau o puternică impresie. Văzu capete de diferite forme, aşa cum erau ele închipuite în cărţile despre civilizaţia aztecă – apoi se cufunda în nesimţire.

Un cântec monoton răzbătu până la urechile lui George. Deschise ochii, dar îi închise repede la loc cutremurat de Viziunea înfiorătoare care i se înfăţişa. Gândurile sale însă erau clare şi raţionale. Îşi aminti cu luciditate toate momentele care precedaseră leşinul său. Faptul că fusese muşcat de Jergon, reptila veninoasă tocmai în momentul când dăduse să ocolească mumia plasată pe drumul lor pe cărăruie. Fuga precipitată a camarazilor, i se prezenta ca un film şi chiar scena în care doctorul Bertram se aplecase să culeagă o săgeată de suflat înfiptă în trunchiul unui arbore. Apoi slăbiciunea bruscă care-i apucase şi din care abia îşi revenise. Dacă ceea ce văzuse nu era decât o consecinţă a slăbiciunii şi un renghi a nervilor săi surescitaţi? Sau să-l fi

lovit una din săgeţile otrăvite ale indienilor? Dacă se întâmplase aşa, atunci însemna că otrava aceasta nu era mortală, totuşi, aşa cum i se sugerase.

Din nou, George îşi deschise ochii, cu precauţiune. Acum tabloul ce i se înfăţişa ochilor nu-i mai păru aşa grozav. Zăcea pe un aşternut de piei într-o încăpere mare a cărei pereţi erau din blocuri mari de piatră, de formă pătrată. Pe fiecare din pereţii camerei stăteau atârnate pe socluri de piatră mumii ai căror ochi, confecţionaţi din pietre preţioase, păreau să fie aţintiţi asupra lui.

Îi veniră în minte chipurile întunecate aplecate asupra sa înaintea pierderii cunoştinţei.

Toate capetele semănau uimitor cu capetele de azteci pe care le studiase cândva. Deci oamenii aceştia misterioşi l-au luat cu dânşii şi l-au transportat aici în oraşul lor, a cărui secrete voia ei şi tovarăşii săi să le descopere.

Ar fi oare posibil ca unul din coşmarurile sale din nopţile anterioare sa se adeverească şi să fie jertfit în unul din ceremonialele de cult ale acestui ciudat popor? N-ar fi fost mai bine în acest caz să-i fi luat drept avertisment serios şi să fi fost mult mai precaut în acţiunile sale ulterioare?

Deocamdată rămăsese în viaţă. Îşi ridică mâna stângă şi-şi examina rana. Spre surprinderea sa, bandajul fusese îndepărtat şi rănile pricinuite de dinţii şarpelui se închiseseră – aşadar probabil că zăcuse fără cunoştinţă mai mult de 48 de ore.

Dar câte nelinişti şi griji pricinuise dispariţia sa, tovarăşilor săi, doctorului Handrich şi mai cu seamă, tatălui său! Unde rămăseseră aceştia toţi? Trebuia să încerce prin orice mijloace să scape din această sală mare, bogat ornamentată, care însă acţiona asupra sa mai mult ca o temniţa.

Poate că va avea noroc şi va da peste misteriosul european, care după toate probabilităţile era profesorul Treskow reputatul savant care trăia acum a mascat printre indigeni.

Îi trecu fulgerător prin cap că poate tocmai lui i se datora faptul că nu a fost jertfit, de la început, nu ştiu cărei zeităţi, de către fanaticii indieni.

Acum însă trebuia să se dedice altor preocupări. De exemplu, zgomotul acesta ciudat, care îl deşteptase din leşin. Se părea că este o muzică produsă de un cor de cântăreţi. Melodia părea să nu vină dintr-o direcţie anume, ci din toate direcţiile, umplând întreaga încăpere cu tonalităţi armonioase.

Spaţiul în care se găsea i se păru tot atât de misterios ca şi oraşul ascuns, cu locuitorii săi; lumina zilei stăpânea încăperea, deşi nu se vedea nici o uşă şi nici o fereastră. Aerul era bun şi proaspăt şi deci era de presupus că undeva erau proiectate deschizături mascate în pereţi, prin care putea intra permanent aerul ozonat, proaspăt de afară.

George nu se înşelase cu lipsa uşilor şi ferestrelor, ştiind prea bine că vechii constructori ai unor asemenea locuinţe îşi cunoşteau foarte bine meseria. Lumina putea veni, de exemplu prin lucarne, care se puteau localiza sub tavan, prin sisteme de reflexie. Pe aceeaşi cale putea pătrunde aerul proaspăt.

De asemenea se puteau găsi şi uşi mascate, altfel nu era de imaginat cum putea cineva să pătrundă în încăpere şi nici cum să o mai părăsească.

Astfel că problema se reducea la găsirea uşii secrete. Spre marea lui bucurie, constată cu bucurie că-şi regăsise vechiul lui apetit de viaţă. Se simţea proaspăt şi odihnit. Nu mai resimţea de loc urmările, sau mai bine zis efectele veninului şarpelui în trupul său, chiar mâna care suferise muşcătura abia dacă-l mai durea.

Privi de-a lungul şirului de mumii, în speranţa că îndărătul uneia din acestea s-ar putea ascunde uşa secretă. Îndărătul acestora erau pereţii din piatră cubică ai căror ornamentaţie era astfel făcută, că o uşă mascată ar fi bătut numaidecât la ochi.

George nu se miră că nu era legat şi în consecinţă se putea mişca liber prin încăpere; astfel încât se apucă să cerceteze încăperea puţin mai sistematic. Parcurse mai întâi partea din stânga şi cercetă o mumie după alta. De aproape mumiile păreau şi mai înspăimântătoare decât de la distanţă. I se părea chiar că râd de el şi-l privesc în orice caz ironic. Sau voiau să-i sugereze în subconştient că va rămâne mai departe prizonierul lor?

Se strădui să alunge gândul acesta. Trebuia neapărat să-şi păstreze capul pe umeri, altfel va fi cu adevărat pierdut. Din partea sa, mumiile astea puteau să-şi păstreze anonimatul încă câteva secole.

Cu multă atenţie examina şi pipăi cu buricul degetelor pereţii dindărătul fiecărei mumii dar nu descoperi nimic notabil şi doar examinase deja trei pereţi.

Acum îşi încercă norocul cu al patrulea. Cu şi mai mare atenţie se concentră şi examină ultimul perete, pentru că dacă nici aici nu găsea un mecanism ascuns, ce ar deschide o uşă secretă, era greu de spus în ce fel ar mai fi putut părăsi sala.

Podeaua, da, mai rămânea podeaua. Poate că exista o trapă care permitea intrarea în sala mumiilor. Ciudat era că deşi trecuse atâta timp nu simţea nici foame nici sete. Aceasta conducea la concluzia că fusese hrănit în timp ce era încă inconştient.

Ajunsese de-acuma la mijlocul şirului de mumii aranjate pe cel de al patrulea perete, când percepu un sunet slab.

Muzica corală care răsunase până acum fără întrerupere, amuţise – şi în tăcerea aceasta auzii din nou zgomotul de mai înainte, ce semăna cu un clinchet metalic.

George şovăi să se întoarcă. Poate ca erau paznicii săi care pătrunseseră în încăpere, pentru a-i aduce mâncarea, ori pentru a se convinge că prizonierul mai era inconştient.

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci trebuia să profite de ocazie de ocazie, pentru a-şi recâştiga libertatea. Stătea acum foarte aproape de o mumie bogat împodobită cu nestemate.

Una dintre ele îi servi ca o oglindă în care revăzu în miniatură întreg conturul sălii. Şi aceasta-i permise să întrevadă o umbră, care adăpostită în spatele unei mumii, la nici cinci metri depărtare, venea spre el şi pe parcurs dispăru în dosul mumiei următoare.

Respiraţia lui George se acceleră acum. Cercetase doar cu suficientă atenţie peretele, de unde ajunse umbra aceea şi nu descoperise nimic şi totuşi trebuia să fie ceva, altfel omul n-ar fi putut pătrunde în cameră.

Pentru a ademeni paznicul cât mai adânc în încăpere, grăbi pasul. Învăţase între timp să folosească lucirea nestematelor drept oglindă.

Silueta necunoscută se apropia din ce în ce. Doar doi metri îi mai despărţea şi George se apropiase de prima dintre ultimele trei mumii din şir, când intrusul care pătrunsese în cameră se hotărî pentru săritură.

În acelaşi moment, George făcu un pas în lături iar omul trecu ca un bolid pe lângă el şi se ciocni de soclu de granit pe care stătea mumia. Acum era rândul lui George să atace şi când indianul se întoarse, încă puţin ameţit de impactul nedorit, George îi aplică repede două lovituri consecutive, cu pumnul. Învăţase boxul de la prietenul şi protectorul său Petre şi acum ucenicul se dovedise demn de profesorul său. Ambele lovituri nimeriseră atât de bine, încât indianul se prăbuşi, fără a scoate un sunet, la pământ.

George îşi căutase imediat după trezirea din leşin armele sale, dar nu le-a găsit. Altfel toate obiectele sale personale erau la locul lor, inclusiv lampa de buzunar. Astfel că-şi găsi în propriile sale buzunare ghemul de sfoară care la sfatul lui

Petre îl lua cu sine în toate ocaziile şi cu ajutorul acesteia reuşi să-l lege fedeleş pe indianul căzut jos.

Dintr-o bucată de stofă confecţionă la repezeală un căluş pe care i-l îndesă în gură; acestea odată îndeplinite se întoarse să mai cerceteze încă o dată peretele cu pricina.

Când trecu din nou pe lângă şirul de mumii, îi bătu ta ochi că ceva nu era în regulă. Îşi amintea cu exactitate că toate mumiile păreau aşezate într-o poziţie determinată, pe când acuma, una din ele părea aşezată strâmb.

Se gândi, apoi veni iluminarea: putea să caute el mult şi bine, până la sfârşitul vieţii o ieşire prin pereţii aceştia. Intrarea secretă părea să fie ascunsă într-unul din soclurile de piatră pe care erau aşezate mumiile. Păşi spre mumia aşezată strâmb şi-o examină cu atenţie. Era foarte posibil să fi fost astfel preparată, ca să devină primejdioasă pentru oricine ar fi atins-o. Trebuia împinsă la locul ei dacă ar masca tocmai locul intrării secrete. Dar cum putea oare s-o deplaseze?

Ce-ar fi s-o deplaseze fără s-o atingă. Zis şi făcut. Scoase bucata de sfoară ce-i mai rămăsese, făcu un laţ mai mărişor pe care-i petrecu în jurul mumiei, ferindu-se însă să o atingă cu mâinile goale. O înconjură de mai multe ori cu sfoara şi… trase. Şmecheria îi reuşi. Mumia se deplasă într-o parte. În spaţiul rămas liber, în blocul de granit, se căsca o deschizătură întunecată în care zări totuşi trepte care coborau undeva în întuneric. Legă capătul liber al frânghiei de soclul mumiei următoare, ca nu cumva ieşirea să se închidă de la sine şi se pregăti de coborâre de îndată ce-şi aprinse lampa de buzunar. Îi dădu în gând, în ultima clipă, că era cu desăvârşire neînarmat, astfel că se îndreptă mai întâi spre indianul pe care-l legase şi care între timp îşi recăpătase conştiinţa.

La brâu acesta purta drept armă o măciucă, pe care i-o luă. Aceasta avea un capăt îngroşat, mai greu şi mai solid, dar căruia nu-i lipsea o anumită moliciune. Culoarea era cenuşie până la negru şi pe alocuri strălucea în galben şi, după ce George răzui la unul din capete vopseaua de culoare neagră, văzu, spre uimirea sa, că măciuca era lucrată din aur.

George clătină neîncrezător capul. Da citise şi el, câte comori inestimabile găsiseră conchistadorii spanioli ce cuceriseră ţara, dar şi arme simple cum era această măciucă aparţinând unui simplu paznic şi să fie alcătuită din aur pur, nu se aşteptase.

Acum i se deşteptă cu adevărat curiozitatea de a vedea ce nepreţuite comori vor fi zăcând prin preajmă.

Îşi reluă acum tentativa iniţială de a coborî şi păşi decis în deschizătură. Cu lampa aprinsă lumină pe rând fiecare treaptă pe care urma să calce.

În multe temple din diferite colţuri ale lumii şi mai cu seama în India, învăţase să preţuiască prevederea, ştiind că vechii preoţi prevăzuseră multiple capcane aşezate în fel şi chip, menite să protejeze secretele cultului de curiozitatea oricărui intrus.

IV.
ÎN ORAŞUL MORT.

GEORGE EXAMINĂ ŞI PLAFONUL îngustului coridor, pe a cărui trepte vechi, din piatră tocmai cobora. Era posibil, ca la atingerea unei anumite trepte, o parte din plafonul de piatră să se desprindă şi să-l strivească pe cel neatent. Examină şi pereţii care puteau ascunde arme ce puteau ţâşni pe nevăzute dând o lovitură mortală intrusului.

Paznicul ce zăcea legat, în sala mumiilor, părea să fi dezamorsat toate capcanele – în caz că existau de vreme ce lui George îi reuşi să ajungă la capătul scării, unde o uşă metalică îi zădărnici înaintarea.

Uşa era lucrată de asemenea din aur. Totul se petrecea de parcă Incaşii ar fi dispus de cantităţi imense de aur.

Din nou se auzi muzica aceea misterioasă, de imn coral. Răsuna ca şi cum în spatele uşii, se găsea o încăpere în care urmaşii actuali ai vechilor incaşi îşi celebrau cultul.

George căută clanţa şi zăvorul uşii dar nu găsii nimic. Uşa era cu desăvârşire netedă. Asta nu-l descumpăni, doar întâlnise în viaţa lui aventuroasă astfel de uşi care să se deschideau cu ajutorul unui mecanism secret.

Se uită cu atenţie la pereţii ce încadrau uşa. Găsii curând un loc ce părea mai neted decât cele din vecinătate. Apoi precaut, apăsă uşor la început şi apoi cu tot mai mare forţă şi simţi că sub apăsarea mâinii, ceva ceda. Un uşor clinchet metalic urmă, apoi uşa de aur se lăsă împinsă. George o deschise însă foarte puţin şi dintr-odată corul răsună mai tare şi mai clar.

Apăsă mai tare pe uşă, astfel încât cuprinse cu privirea întreaga încăpere.

În partea din fund a sălii, lucea şi străfulgera ceva, ceea ce se dovedi mai apoi un chip omenesc de dimensiuni uriaşe, ce părea de asemenea făcut din aur. Multe pietre preţioase împodobeau artistic chipul.

Pereţii sălii erau de asemenea „tapetaţi” cu aur. Pe ambele părţi, în toată lungimea lor, erau înşirate mumii, înfăşurate în admirabile veştminte. În partea stângă erau aşezate mumiile feminine iar pe partea dreaptă erau aşezate mumiile bărbăteşti.

Păreau să fie întruchipările stăpânitorilor de odinioară ai ţării, de ambele sexe. Cele mai multe dintre mumii erau aşezate pe fotolii din aur şi-şi ţineau braţele încrucişate peste piept, ţinându-şi capetele aplecate ca şi cum ar fi fost cufundate în rugăciune.

Înaintea chipului uriaş, care părea să întruchipeze Soarele, era aşezat un altar de piatră împodobit cu nenumărate flori. Între flori erau aşezate tăvi din care se ridica un fum albastru. Privirea aceasta de ansamblu avu darul să-l liniştească pe George. Urmaşii lui Inka păreau să fi renunţat la jertfe umane şi se mulţumeau cu ofrande florale. Înaintea altarului, stătea un preot în vârstă care îşi ridicase braţele implorator înspre chipul uriaş de aur.

George îşi lăsă privirea să se plimbe în voie prin sală. Pe podea stăteau îngenuncheate siluete întunecate care cântau. Deodată tresări. Încadrat strâns de două mumii de păreau o entitate, stătea aplecat puţin mai în faţă un european cu o barbă lungă, albă, îmbrăcat în portul ţării. În spatele lui, păziţi de doi războinici în tunici de culoare închisă păşeau camarazii lui, care cercetau şi ei înfriguraţi sala cu privirile, de îndată ce intrară înăuntru. George ştia prea bine că privirile lor pe el îl căutau. Le-ar fi dat cu multă bucurie un semn de unde se afla, dar se feri s-o facă, ca nu cumva să-şi trădeze poziţia înainte de vreme.

Europeanul, pe care-l bănuia pe profesorul Treskow, păşi înspre preotul vârstnic care oficia ceremonia. Când acesta se dădu puţin la o parte, avu posibilitatea să-i vadă pentru o fracţiune de secundă înfăţişarea; se îngrozi de expresia de fanatism sălbatic zugrăvită pe faţa acestuia. Avea o privire pătrunzătoare şi în acelaşi timp pierdută ca şi când ar fi fost dus de pe această lume.

Paznicii care-i aduseră pe camarazii legaţi în sala tronului, îngenunchează şi ei. În picioare stăteau, în afara tovarăşilor lui George, europeanul şi doctorul Handrich. Întrucât privirea acestora rătăcea încontinuu prin sală, George se hotărî să-şi facă apariţia. Nici un indian nu privea în altă parte decât spre statuia zeului de aur, întruchiparea Soarelui, pe care incaşii o adorau ca supremă zeitate.

George se strecură prin deschizătura uşii. Aceasta se închise fără zgomot în urma lui. Trebuia să caute acoperire şi

de aceea se plasă mai întâi după cea mai apropiată mumie de sex feminin la care ajunse după doi paşi mari. Făcu un semn prizonierilor şi văzu spre bucuria sa cum chipul tatălui său se luminează de îndată ce-l observă. Căpitanul murmură ceva în urechea tovarăşilor săi şi aceştia, unul după altul îşi întoarseră privirea înspre mumia în dosul căreia se ascunsese George.

Acesta le făcu un semn liniştitor şi se concentra acum asupra europeanului care începuse o discuţie animată cu preotul cu chipul cel grozav. Când acesta se întoarse încă o dată înspre interlocutorul său George se făcu mic de tot în spatele soclului de piatră pentru a nu fi descoperit căci ochii acestuia păreau să aibe forţă pătrunzătoare şi puteau vedea ce se întâmplă şi în spatele blocului de piatră.

Europeanul cu barbă albă ridică o mână şi se adresă acum prizonierilor în limba germană:

— Întrucât singura limbă care merită a fi vorbită, limba celui mai mare şi mai vechi popor, care a existat vreodată pe pământ. Poporul incaş, n-o cunoaşteţi, mă simt nevoit să mă adresez în limba voastră natală, care este şi limba mea. Am avut onoarea de a fi acceptat de acest popor, mi s-a acordat chiar demnitatea de a servi ca preot, aici şi prin vocea mea vorbeşte şi se adresează zeii noştri superiori, poporului. Vreau să ofer zeităţilor noastre ceva special. De multă vreme pe altarele lor s-au adus jertfe de flori, dar cu astfel de sacrificii nu pot fi mulţumiţi. Ei tânjesc după altfel de jertfe, care le-au fost aduse odinioară, după inimile prizonierilor noştri. De aceea zeii noştri au părăsit acest popor, dar îi vom reîntoarce cu faţa spre noi, deîndată ce pietrele altarului se vor înmuia de sângele unei jertfe umane. Mi-am convins prietenul meu venerabilul preot aici de faţă, că o astfel de jertfă este necesară, pentru a recâştiga pe zeii care în ultima vreme ne-au părăsit. O jertfă din propriile noastre rânduri, din cadrul propriului nostru popor, n-ar fi binevenită. Dar prizonierii noştri pot fi şi trebuie jertfiţi. Aţi pătruns în interiorul cetăţii noastre, aţi vrut să dezvăluiţi lumii de afară, secretele oraşului nostru ascuns, sunteţi prin urmare duşmanii noştri. Din fericire n-aţi reuşit şi nouă ne-a fost dat să vă învingem. Acum trebuie să fiţi pregătiţi şi dăruiţi ca ofrandă zeului nostru. Mâine vom serba, sărbătoarea Soarelui. Sângele vostru va fi cel mai frumos dar pe care-i putem oferi zeităţii supreme.

Căpitanul Farrow a luat o mină foarte gravă, atunci când îi răspunse:

— Vă atrag atenţia, că prin această jertfă poporul vostru nu va deveni mai mare, ci va fi complet distrus. Astăzi nu mai este permis să iei prizonieri europeni şi să-i sacrifici aşa după pofta inimii, chiar dacă sacrificiul este făcut în numele celei mai venerate zeităţi. Eu unul m-aş gândi de două ori la aceasta, mai ales luând în calcul pedeapsa corespunzătoare.

— S-a hotărât, moartea voastră, răspunse plin de demnitate europeanul. De asemenea şi tânărul muşcat de şarpe, trebuie să moară. Va sosi imediat aici, am şi trimis după dânsul. Veninul şarpelui, nu i-a făcut nimic rău, tocmai pentru că este destinat unei cauze mai mari: zeului nostru.

Căpitanul nu-şi putu ascunde un zâmbet, întrucât îşi dădea acum seama, cum reuşise fiului său să pătrundă până aici, apoi îşi luă o figură serioasă când bătrânul European, continuă:

— Ar trebui de mult să se afle aici. O să trimit pe cineva sus.

— Tânărul de sus este fiul meu, continuă căpitanul pentru a mai câştiga timp. Poate că este ameţit de otrava şarpelui şi nu este în stare să vină până aici.

— S-a însănătoşit pe deplin. Ştiu ce vorbesc.

Bătrânul deveni tot mai neliniştit. Se adresă din nou bătrânului preot şi, la un semn al acestuia, se ridicară de jos trei tineri indieni şi părăsiră încăperea prin uşa de aur, prin care intrase George. Încă de la primele cuvinte ale Europeanului, George se târî, din mumie în mumie la capătul templului, adăpostit în dosul soclurilor de piaţă şi acuma se găsea foarte aproape de altar. Era ferm hotărât, să se arunce asupra bătrânului preot fanatic, în caz că situaţia s-ar fi dovedit ameninţătoare pentru camarazii săi. Pe europeanul cu barbă albă, voia să-l ia prizonier, pe de o parte că devenise un adept încă şi mai fanatic al vechilor preoţi incaşi şi pe de altă parte, era singurul prin care se putea face înţeles, dat fiind că nici el nici doctorul Bertram nu pricepeau dialectul vorbit de aceşti urmaşi ai străvechilor azteci.

Doctorul Handrich, care în vremea aceasta, îl examinase pe european, cu foarte multă atenţie, strigă acum cu o voce foarte puternică şi penetrantă:

— Domnule profesor Treskow, Armin Treskov, mă auziţi?

Bătrânul ridică capul şi-l privi surprins. Apoi faţa sa făcu o mină îndurerată, îşi frecă ridurile frunţii şi murmură:

— Mi-aduc aminte de ceva – dar nu mai ştiu ce înseamnă. O umbră mare se întinde peste tot trecutul meu. Dar Soarele, zeitatea supremă mă iluminează acum.

După ce George ascultă vorbele bătrânului, îl cuprinse o milă adâncă pentru acesta. Aşadar acesta era într-adevăr profesorul Treskow, dar îşi pierduse complet memoria printr-o împrejurare pe care George nu şi-o putea lămuri, poate accident, poate cu ajutorul unei otrăvi, pe care i-o administraseră indienii. El nu mai ştia cine este, nici de cine aparţine.

Incaşii îl aleseseră drept preot, numai fiindcă avea spiritul tulburat. Nebunii sunt priviţi la multe popoare, drept sfinţi şi în orice caz sunt priviţi cu teamă şi respect. Poate că va fi posibil ca şi acest nenorocit să fie salvat şi recuperat.

George privi cu destulă îngrijorare în marea sală de rugăciuni a templului acum, unde să fi tot fost adunaţi vreo 60 de indieni, un număr copleşitor de mare, împotriva cărora era imposibil de luptat, mai ales în situaţia când nu posedai arme.

Să nu mai punem la socoteală şi pe europeanul cu mintea lui rătăcită, care deşi îşi etalase intenţiile şi rangul, nu se deşteptase din noaptea uitării în care alunecase şi care era acum dominat de ideea fixă a jertfei umane şi se va alătura fără îndoială de partea Indienilor răzbunători.

O hotărâre trebuia să ia mai devreme sau mai târziu, pentru că cei trei tineri indieni se vor întoarce cât de curând cu vestea că tânărul prizonier, adică el, nu mai era în sala mumiilor.

Uşa, prin care tovarăşii lui au fost introduşi, stătea deschisă. Era o uşă îngustă, amplasată între două socluri de granit, pe care tronau de asemenea mumiile unor stăpânitori sau preoţi de odinioară. George se întrebă, dacă ar fi posibil, la nevoie să poată fugi prin această uşă a sălii pe care o aprecia ca fiind la 20 de metri distanţă. Această distanţă, o putea acoperi într-un timp mai scurt decât le-ar trebui Indienilor să-şi revină din surpriza apariţiei bruşte a celui pe care-i credeau încă prizonier, sus, în sala mumiilor. Nu ştia însă unde duce această uşă. Poate că ducea la celulele prizonierilor, din care aceştia tocmai au fost scoşi. Aşa că ar putea ajunge din lac în puţ.

George aprecie seriozitatea situaţiei sale foarte realist. Dacă indienii se vor întoarce şi vor raporta că prizonierul evadase, va începe o adevărată căutare şi percheziţie prin toate sălile templului. Unde ar putea să se ascundă? Să rămână pe loc era imposibil, deoarece ar fi fost descoperit foarte repede. Chiar dacă i-ar reuşi să ameţească cu măciuca vreo doi trei adversari, la ce i-ar folosi, de vreme ce ar fi covârşit de restul incaşilor? Gânditor îşi îndreptă, din nou,

privirea înspre mumia îndărătul căreia se ascunsese. Mumia de sex femeiesc avea un veştmânt bogat, tivit cu aur şi cu nestemate, pesemne fusese soţia unui reprezentant de vază al aztecilor. Acest veştmânt oferea, de pe jilţul pe care sta un adăpost suficient dacă i-ar fi reuşit să se pitească sub ei.

Acolo nu-l va căuta şi nu-l va bănui nimeni. Poate că nici măcar Indienii nu cutezau să atingă mumiile sfinte.

Pericolul consta în aceea că, veştmintele puteau fi presărate cu prafuri veninoase. Nu vedea însă nici o ieşire, trebuia să şi asume acest risc. Dacă ar fi prins şi făcut din nou prizonier, aşa legat cum se va afla, nu va mai fi de nici un folos camarazilor săi!

Treskow era, în starea în care se afla, cel mai periculos adversar. Doar el era acela care-i lămurise pe preotul incaş să se întoarcă la jertfele umane.

George auzi strigăte, ce veneau aparent de pe treptele pe care le coborâse. Fiecare secundă era preţioasă. Atenţia tuturor era îndreptată acum spre uşa de aur care tocmai se deschise. Acest moment îl folosi George pentru a se strecura sub soclul mumiei. Ridică uşor largul şi bogatul veştmânt al mumiei, îngenunche sub el şi dispăru cu un sentiment de groază sub stofa rigidă.

Un miros pătrunzător de camfor şi lemn de santal îi pătrunse în nări. Era necesar să respire economicos şi grijuliu, pentru a nu-l apuca un acces de tuse.

Cu lama briceagului său, făcu o mică găurică în materialul din care era confecţionat veşmântul, pentru a-i permite să supravegheze mersul evenimentelor şi, mai înainte de toate, de a avea în faţa ochilor altarul.

Bătrânul preot ascultă cu chipul împietrit, lipsit de expresie, raportul celor trei indieni, care trebuia să-l aducă pe prizonier. Primul indian, pe care George îl surprinsese şi-l legase, coborî şi el şi-şi freca încontinuu încheieturile mâinilor, pe care George le legase foarte strâns şi se părea că aceasta făcuse şanţuri adânci în piele, în încercarea disperată a acestuia de a se elibera.

Dimpotrivă – foarte agitat se dovedi bătrânul profesor şi simţămintele lui se oglindeau foarte fidel pe chipu-i şi în toată atitudinea sa, deoarece îşi ridica încontinuu braţele şi scoase strigăte deznădăjduite. Se întoarse din nou spre căpitan şi strigă:

— Fiul vostru a evadat. A doborât paznicul şi l-a legat. Din această cauză va trebui să fie sever pedepsit. Cum a îndrăznit să ridice mâna împotriva paznicului trimis de preoţi?

— Aşa de simplu nu va fi să-l prindeţi, zâmbi Farrow senior, înainte de a-l pedepsi, va trebui să-l capturaţi.

— O să-l capturăm, fiţi fără grijă!

— Încercaţi, domnule profesor Treskow!

Când îşi auzi pentru a doua oară strigat numele tresări. Îşi frecă din nou fruntea murmurând ca pentru sine:

— Unde am mai auzit eu numele ăsta? Totul pluteşte în întuneric, dar din fericire, Soarele va împrăştia întunericul şi în cinstea lui veţi fi în curând jertfiţi.

Între timp, preotul indian dăduse instrucţiunile sale. Indienii îngenuncheaţi se ridicară şi începură să caute minuţios prin sală. O parte dintre ei, dispărură prin uşa de aur, pentru a căuta, din nou, în sala de sus, cea a mumiilor. Ceilalţi rămaşi căutau acum, fiecare soclu de piatră din încăperea de jos. Din fericire ideea de a căuta mumiile nu le venise deocamdată.

Căpitanul observase încercarea reuşită a lui George de a se ascunde sub veşmântul mumiei. Îngrijorat îl întrebă pe doctorul Bertram:

— Dacă i se întâmplă ceva lui George? Este ascuns sub rochia celei de a treia mumii de pe partea stângă.

— Cred că s-a convins mai întâi că totul este în regulă şi veştmintele nu sunt otrăvite, replică doctorul.

Handrich care ascultase convorbirea adăugă numai:

— Otrava protectoare o întrebuinţează incaşii numai în cazurile în care mumiile se găsesc într-un templu izolat, care nu e frecventat mereu de preoţi.

Căpitanul răsuflă uşurat:

— George ne va scoate din încurcătură. Cred chiar că va reuşi să ajungă la celulele noastre, dacă vom fi duşi înapoi.

— L-aş sfătui mai degrabă să n-o facă. Celulele sub pământene sunt supravegheate cu stricteţe, cum am observat deja. Şi fiul dumneavoastră mai e şi dezarmat, pe deasupra.

— Lui George al meu i-au reuşit şi altele şi mai şi, zâmbi plin de mândrie căpitanul.

George nu se simţea prea comod sub veşmântul mumiei.

Simţea o mâncărime neplăcută pe faţă. Să fi prevăzut totuşi incaşii mumiile acestea cu o otravă, care să atace mai întâi pielea şi pe urmă să-şi arate efectele?

Să-i fi fost sortit oare, sub acest veştmânt femeiesc, bogat împodobit, să-şi împlinească destinul, hotărât lui de secole?

Cu dragă inimă ar fi fugit de acolo, dar mănunchiul de indieni, care scotoceau încăperea, erau al naibii de aproape.

Vedea prin deschizătura practicată în rochie că înfăţişarea incaşilor trăda o înverşunare fără margini.

Spre bucuria lui nu aruncară nici o privire asupra mumiilor. De-ar fi făcut-o, l-ar fi găsit cu siguranţă.

Căutară cu asiduitate până la altar, toată încăperea, în lung şi în lat şi acuma se opriră nedumeriţi neştiind ce să mai facă.

V.
O EVADARE PRIMEJDIOASĂ.

DIN NOU BĂTRÂNUL PREOT strigă un ordin oamenilor, care percheziţionau sala. Arătă spre uşa îngustă, încă deschisă, care ducea spre celulele subpământene. Imediat indienii dispărură, în şir prin uşă. Rămaseră numai bătrânul preot, profesorul şi prizonierii în sala de rugăciune şi ofrande.

George cugetă repede dacă n-ar fi acum momentul potrivit să-şi încerce norocul. Pe preot şi profesor va reuşi el să-i scoată din circulaţie repede cu doua trei lovituri bine ţintite. Dar cum vor reuşi să părăsească toţi nevătămaţi?

Bineînţeles că mai existau şi alte uşi mascate în pereţi, care se deschideau la apăsarea unui mecanism secret dar acest mecanism trebuia căutat pentru fiecare uşă în parte, pentru a le pune în cele din urmă în mişcare. Aceasta ar necesita mult timp. Şi evadarea trebuia neapărat să reuşească. Oricât de nerăbdător ar fi fost să iasă din ascunzătoare să-şi elibereze tovarăşii, trebuia să fie cu răbdare şi să aştepte o ocazie mai favorabilă, mai întâi trebuia să stabilească unde ducea a doua ieşire a sălii. Aceasta îi reuşea cel mai bine dacă-l ţinea sub observaţie pe preot şi pe profesor.

Indienii trebuiau să se întoarcă în curând din infructuoasa lor încercare de a-l găsi. Atunci va vedea ce-i de făcut. Posibil ar fi ca profesorul să insiste ca prizonierii să fie imediat sacrificaţi. În acest caz nu-i rămânea altă alternativă, trebuia să atace fără întârziere.

Se scurseră zece minute. George se simţea din ce în ce mai rău sub povara stofei grele din care era confecţionată haina mumiei şi mai ales, din cauza mirosului persistent şi ameţitor pe care îl emanau hainele. Îşi scosese deja batista şi-o apăsa cu toată puterea peste gură şi nas, pentru a-şi înăbuşi orice acces de tuşă. Poate că o izbucnire de tuse neaşteptată ar pune pe goană pe indieni. Superstiţioşi cum sunt din fire, reprezentanţii oricăror popoare primitive, cum ar fi cazul şi acestor băştinaşi, s-ar speria de moarte dacă una din mumii ar începe pur şi simplu să strănute.

Nu însă, bătrânul preot şi profesorul convertit. Aşa că părăsi planul acesta. În sfârşit, se reîntoarseră şi indienii care

percheziţionau sala de sus. Îngenunche ară plin de respect în faţa altarului. Unul stătea în picioare, cu mâinile împreunate peste piept, raportându-i ceva preotului.

— Fiul dumneavoastră pare să fi reuşit să evadeze, strigă acum profesorul căpitanului Farrow. Dacă nu cumva a reuşit să se strecoare prin sala aceasta până în carcerele subpământene.

Căpitanul zâmbi numai, ceea ce profesorul nu putu în nici un caz suporta şi de aceea continuă:

— Nu vă bucuraţi prea devreme, chiar dacă fiul dumneavoastră ar fi reuşit să ajungă până în oraş. Toate posturile de trecere de acolo şi din junglă sunt păzite de oamenii noştri înarmaţi cu săgeţi otrăvite. Dacă ar ajunge până la sentinelele noastre mai îndepărtate, care sunt înarmate cu săgeţi care provoacă numai pierderea cunoştinţei – pe care le-am folosit şi împotriva dumneavoastră – fiul vostru tot va fi prins şi mai târziu jertfit aici în sala tronului.

— Domnule profesor Treskow, pe fiul meu, nu-l veţi mai putea aduce în puterea dumneavoastră. Sângele lui şi al nostru nu va mai fi vărsat pe altarul sacrificiului. Lăsaţi preoţii ca şi până acum să aducă jertfe florale zeilor incaşi. Stăpânirea de odinioară şi gloria imperiului incaş nu vor mai putea fi astfel reînviate. Roata istoriei nu se mai poate întoarce.

— Gloria imperiului nostru va reveni! Sângele vostru o va face. Nu stârniţi mânia zeilor încercând să evadaţi. Aceştia vă vor pedepsi cu străşnicie, strigă surescitat în nebunia lui, profesorul.

— Dar domnule profesor Treskow…

Din nou profesorul îşi duse mâna la tâmple vădit tulburat.

— Numele, numele ăsta! Unde l-am mai auzit eu?

— Sunteţi profesorul Treskow, Armin Treskow! strigă cât putu acum şi doctorul Handrich. Deşteptaţi-vă odată, domnule profesor! Haideţi cu noi înapoi la Bonn. Înapoi la Universitate!

Din ce în ce mai tulburat acesta îşi freca tâmplele, chipul exprimându-i clar lupta interioară pe care o ducea. Murmură din nou:

— Numele acestea, pe care le aud! De unde le ştiu oare? Eu să fiu oare acel profesor Treskow? Nu, sunt doar preotul Incaşilor!

Nici căpitanul, nici Handrich, cu atât mai puţin George, nu ştiau ce să întreprindă, pentru a-l aduce la realitate pe omul acesta. În nici un caz nu trebuia să-l părăsească aici.

Între timp veniseră indienii din celulele de jos. Şi din aceştia unul raportă că n-au găsit pe nimeni, în vreme ce ceilalţi îngenuncheară. După raport, profesorul se exprimă din nou:

— Cred c-a reuşit să evadeze. Voi trimite repede înştiinţare sentinelelor noastre din junglă. Fiul dumneavoastră, domnule căpitan trebuie adus neapărat teafăr îndărăt, pentru a fi sacrificat.

Căpitanul tăcea ceea ce-l mira pe profesor, care continuă:

— Marele Soare aşteaptă dar, ca razele sale să poată lumina încă o dată peste un mare şi puternic imperiu al Incaşilor. Ştiu asta. Şi mai ştiu că eu voi fi unul dintre cei mai puternici oameni ai noului imperiu, întrucât mie mi se va datora reînvierea lui.

— Şi-a pierdut total discernământul, zise cu regret căpitanul adresându-se doctorului Handrich.

În acest moment bătrânul preot începu o lungă discuţie al cărui sens şi conţinut nimeni din europenii aflaţi în sală nu-l înţelegea, în afară de bietul profesor cu raţiunea tulburată şi a cărui faţă, la cuvintele preotului, devenea din ce în ce mai întunecată. Când preotul îşi termină discursul, profesorul se adresă la rândul lui europenilor.

— Nu vă voi jertfi înainte ca evadatul să fie şi el prins. Prietenul meu preotul, aici de faţă va reuşi să lase sa treacă această mare sărbătoare a soarelui fără să fiţi sacrificaţi imediat. Dar ne mai rămâne o jumătate de zi şi o noapte întreagă în faţă. Santinelele noastre vor reuşi să-l readucă pe prizonier. Sunt sigur de asta. A doua oară nu va mai reuşi să evadeze şi nu va mai periclita prin asta viitorul poporului nostru! Veţi fi duşi din nou în celulele noastre şi voi avea personal grijă să zădărnicesc orice tentativă de evadare.

Profesorul dădu câteva ordine, în urma cărora prizonierii împreună cu Handrich, fură conduşi în celule fără împotrivire. Erau destul de stăpâni pe ei să nu îndrăznească să arunce o privire asupra mumiei, sub al cărei veştmânt se mai afla încă George.

După ce cei şase paznici, cărora profesorul le ordonase să-i conducă pe prizonieri îndărăt la celulele lor dispărură, preotul dădu la rândul lui ordine Indienilor îngenunchiaţi care mai rămăseseră aici, să se îndepărteze. Timp îndelungat stătu înaintea altarului şi privi spre uriaşul chip lucrat în aur. În cele din urmă păşi încet cu umerii aplecaţi, înspre statuie, pătrunse alături de altar şi atinse cu arătătorul un anumit loc.

Atunci se dădu într-o parte o porţiune îngustă din zidul cu masca, chiar lângă statuie. Preotul dispăru prin această

deschizătură. În urma lui uşa reveni la loc, peretele reluându-şi aspectul iniţial. George se afla singur în sala tronului de aur.

Mai aşteptă câteva minute spre a se convinge că nici unul din paznici nu se va reîntoarce. În sfârşit, ieşi din ascunzătoarea sa. Inspiră adânc aerul proaspăt din sală îşi scoase oglinjoara din buzunar şi-şi privi faţa care-i „mânca" peste tot. Spre marea lui bucurie, constată că iritarea nu-i fusese pricinuită decât de transpiraţia care-i curgea şiroaie chiar şi acuma. Agitaţia şi căldura de sub bogatul veştmânt al mumiei îl făcuse să transpire din abundenţă. Apucă strâns cu mâna dreaptă măciulia de aur şi se strecură pe lângă altar, spre chipul zeului uriaş. Privi cu atenţie locul unde văzuse că apăsase bătrânul preot şi spre bucuria lui descoperi o nestemată de un galben intens pe care puse şi el arătătorul după care prinse măciuca cu hotărâre. Cu un scârţâit uşor porţiunea de perete ce servea de uşă mascată, se dădu încetişor deoparte. Se strecură repede înăuntru şi acum se găsea într-un coridor îngust şi lung doar de zece metri. Capătul gangului i-a fost indicat de o perdea de culoare roşie ţesută cu fire de aur.

Fără zgomot alunecă George de-a lungul gangului şi cu multă precauţie împinse perdeaua într-o parte. Privea acum într-o încăpere mare cu mobilă din aur pur. Pe masa de aur – lângă o tavă fumegândă – armele camarazilor săi. Bătrânul preot stătea într-un fotoliu privind un obiect de formă rotundă. George se strecură în spatele acestuia şi i se adresă deodată cu voce tare. Preotul a fost atât de îngrozit, încât leşină. Poate că în clipa aceea crezuse că una din mumii sau zeităţi se trezise şi-l chema la ele.

George îl legă repede şi-i puse un căluş în gură, după care luă toate armele camarazilor săi, îşi înfipse măciulia în brâu şi-şi luă propriul pistol în mâna dreaptă. Acum se simţea în siguranţă. Indienii care trăiau aici atât de feriţi de restul lumii probabil că nu cunoşteau efectul armelor de foc. O împuşcătură îi va speria atât de tare încât vor încerca să se salveze prin fugă.

Din nou George privi în sala tronului. Se uită cu atenţie înainte de a intra, dar nu văzu nimic suspect. Păşi apoi pe uşiţa îngustă care ducea la celulele subterane.

După o scurtă căutare descoperi peretele, unde apăsând uşor, uşa secretă se deschise. De-abia se deschise uşa că a şi văzut capul profesorului. Nu şovăi prea mult, ci-i aplică acestuia, cu toată forţa, o lovitură de box, încât, fără a scoate un strigăt, acesta căzu fără zgomot la pământ. Nu-şi mai

pierdu vremea să-l mai lege, ci se năpusti pe trepte în jos. Deşi toate încăperile erau aici subterane, domnea o lumină destui de vie. Vechii incaşi, se gândii George, trebuie să fi avut ingineri constructori minunaţi, cărora le reuşise prin sisteme de reflexie să aducă lumină în toate încăperile subpământene.

Treptele se sfârşiră, înaintea lui George se deschidea la stânga şi la dreapta câte un nou coridor. Acolo trebuia să se găsească camerele, la care indienii puseseră santinele. Nu voia să se ajungă la luptă şi-şi propuse să scoată santinelele din funcţiune, pe cât posibil fără zgomot.

Se aplecă şi se târî până la colţ, spionând ce se afla în fata lui. În dreapta lipit aproape de perete era un indian. Se îndreptă de şale, îşi luă măciulia de la brâu şi lovi în forţă. Lovit de această armă primitivă dar eficientă, indianul se prăbuşi fără zgomot la aflau prizonierii. Cântecul se auzea din dreapta. De aceea George se strecură în această direcţie. Din nou se făcu o cotitură. La fel de prevăzător ca la primul cot al gangului privi mai întâi. A văzut doi tineri indieni care vorbeau în şoaptă. Amuţiră de îndată ce George apăru în faţa lor. Lovi cu iuţeala fulgerului pe primul indian care a căzut fără un ţipăt la pământ. Cel de al doilea izbuti să scoată un horcăit şi-i urmă exemplu. Trei potrivnici fuseseră înlăturaţi până acum. Trebuia să se gândească, deoarece nu voia să-i lege pe incaşii aceştia care în fond nu-i făcuseră nimic: erau doar obstacole ce se cereau înlăturate, pentru a-şi elibera prietenii.

Din nou ajunse la un cot al coridorului, în faţa lui se mai găseau trei indieni, care erau postaţi fiecare în faţa unei uşi ce aveau o lucire gălbuie, în lumina pală care răzbătea până aici.

Trei adversari deodată! Era totuşi cam mult. Dar George nu şovăi nici acum, ci făcu o săritură îndrăzneaţă înainte.

Primul dintre cei trei, se prăbuşi la pământ, înainte ca ceilalţi doi, care stăteau mai în spate, să-şi dea seama ce se petrece.

Pe al doilea îl ajunse, chiar în clipa când acesta voia să ridice instrumentul de suflat săgeţi otrăvite. Se prăbuşi sub lovitura măciucii de aur.

Reuşi în ultima clipă să se aplece fulgerător, pentru că al treilea indian şi-a şi dus la buze tubul din care săgeata şuieră deasupra capului lui George. Nu mai era timp să sară şi asupra acestuia. Între timp acesta era şi el pregătit de luptă cu măciuca în mână.

Măciucile se ciocniră în aer. A doua lovitură n-o mai reuşi indianul deoarece George se dădu fulgerător în lături şi-l lovi cu măciulia printr-o lovitură surprinzătoare de jos în sus în bărbie.

Şi acest al treilea adversar se prăbuşi finalmente la pământ, bolborosind ceva ininteligibil.

Câteva minute mai târziu, uşile celulelor, în care se găseau prizonierii au fost deschise. Le înmâna repede armele trebuincioase. Nimeni nu scoase nici o vorbă ştiind prea bine că numai jumătate de treabă era făcută.

Îi conduse repede de-a lungul coridorului, găsindu-l pe profesor încă în stare de inconştienţă. Petre îl legă repede şi-i puse căluş în gură, după care şi-l zvârli pe umăr şi-şi continuă drumul.

Trecând pe lângă chipul uriaş al zeului aztec, ajunseră în camera bătrânului preot care se redeşteptase şi acum îi urmărea cu ochii mari, cuprinşi de groază. George îi luă căluşul şi arătă spre măciucă gest pe care preotul îl înţelese fără dificultăţi.

Tovarăşii săi îi dezarmaseră pe toţi indienii santinele întâlniţi în cale, adversari doborâţi de George, luându-le tuburile, măciucile şi săgeţile, pentru ca aceştia să nu mai fie în stare să-i atace şi-n parte ca o amintire din aventura trăită aici, în străvechiul oraş aztec.

Doctorul Handrich încercă să stabilească un mijloc de comunicare cu preotul. Încercă în toate dialectele posibile, până ce, în cele din urmă, reuşi. Bătrânul îi răspunse în unul din ele.

Mult timp se întreţinură astfel şi în cele din urmă se întoarse spre camarazii de pe „Dox”, cu faţa strălucind de bucurie.

— Suntem salvaţi, preotul însuşi s-a opus şi se opune, jertfelor umane făcute zeităţii lor. Are o viziune mai cuprinzătoare decât profesorul Treskow. Profesorul şi-a pierdut minţile din ziua în care s-a prăbuşit de pe unul din zidurile oraşului mort şi-a căzut de la o înălţime de câţiva metri, lovindu-se cu capul de un bloc de piatră. Tocmai această stare i-a adus neasemuită vază şi preţuire din partea indienilor. Preotul se arată dispus să ne conducă în afară din oraş, cu rugămintea de a nu ne mai întoarce. Vrea să rămână pe mai departe aici, singur, izolat, cu poporul său, care din an în an se împuţinează tot mai mult.

— Puteţi să-i promiteţi acest lucru din partea noastră. Dar ce credeţi, noi putem avea încredere în el?

— Eu cred că da!

— Atunci să-l dezlegăm.

Bătrânul preot dezlegat acum, îi privi câteva minute lung, apoi luă dintr-o nişă ascunsă în perete, acoperită de o draperie, câteva figurine mici din aur. Fiecăruia dintre europeni îi înmâna câte una. De asemenea, măciuliile de aur le fură dăruite, sau mai bine zis îi se permise să le păstreze. Fură conduşi apoi printr-un coridor mascat, de către bătrânul preot, până ce se aflară în libertate. În urma lor se ridicau zidurile oraşului ascuns, ale oraşului mort. Preotul le arătă apoi drumul pe care urmau să meargă. Apoi îşi duse la buze o pipă ciudată şi scoase câteva fluierături.

Doctorul Handrich îşi lămuri însoţitorii că în felul acesta au fost înştiinţate toate santinelele ascunse în junglă să se retragă şi să le lase trecerea liberă. Peste un sfert de oră vor putea părăsi netulburaţi jungla.

Într-adevăr ajunseră fără vreun incident notabil foarte curând la „reşedinţa” doctorului Handrich. De abia aici avu vreme doctorul Bertram să-l examineze mai cu atenţie pe profesorul încă ameţit, pe care-l purtase în cârcă întreg drumul, uriaşul Petre.

— Domnule George, se pare că l-aţi nimerit pe profesorul Treskow în acelaşi loc în care mai fusese odată rănit. Să sperăm că nu se vor ivi complicaţii!

Timp de mai multe zile viaţa profesorului atârnă de un fir de păr din cauza febrei ridicată, dar într-o dimineaţă deschise în sfârşit ochii. Doctorul Bertram, împărtăşi tuturor vestea minunată, că lovitura pe care a suferit-o profesorul avusese şi partea ei bună îi readuse memoria. Asemenea cazuri sunt cunoscute de mult în lumea medicală.

Profesorul Treskow îşi aminti cu claritate tot ce i se întâmplase în oraşul mort. Promise doctorului Handrich să scrie împreună cu acesta o carte, mărturie despre civilizaţia aztecă, cum încă nimeni nu mai publicase.

Membrii echipajului „Dox” trecură din nou Cordilierii de data aceasta în sens invers. Hotărâră să părăsească ţara pe ascuns, pentru a putea păstra numeroasele obiecte preţioase primite cadou de la bătrânul preot, întrucât autorităţile au interzis cu stricteţe, să se înstrăineze orice obiect aparţinând culturii incaşe.

Cu noroc puseră piciorul pe puntea submarinului. O zi mai târziu sosiră şi cei doi învăţaţi, specialişti amândoi în cultura incaşă. Submarinul luă direcţia sud. Într-un port chilian, profesorul Treskow şi doctorul Handrich fură debarcaţi pentru ca de acolo să plece spre Patrie.

„Dox”-ul însă, lăsă America de Sud în urmă ţinând acum mereu direcţia spre vest spre îndepărtata „Insulă a Odihnei”.

Înainte de a ajunge acasă, camarazii mai întâmpinară multe peripeţii.

Sfârşitul volumului: **ÎN ORAŞUL MORT.**

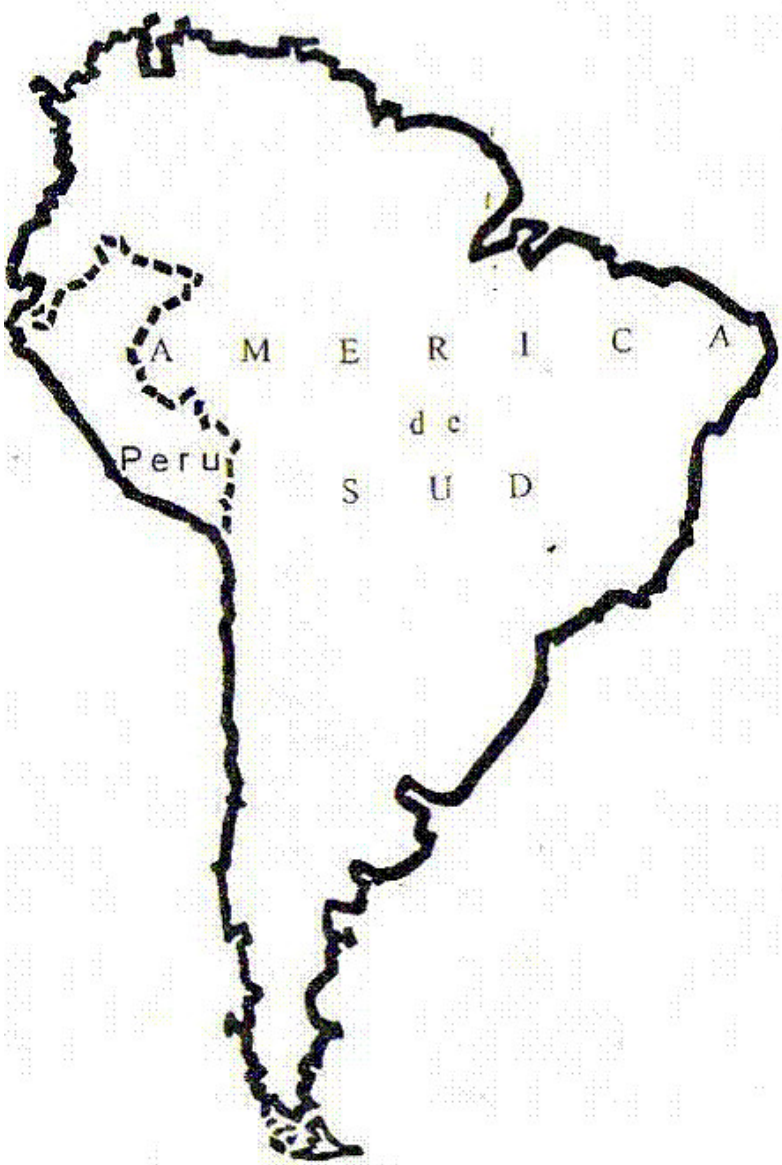

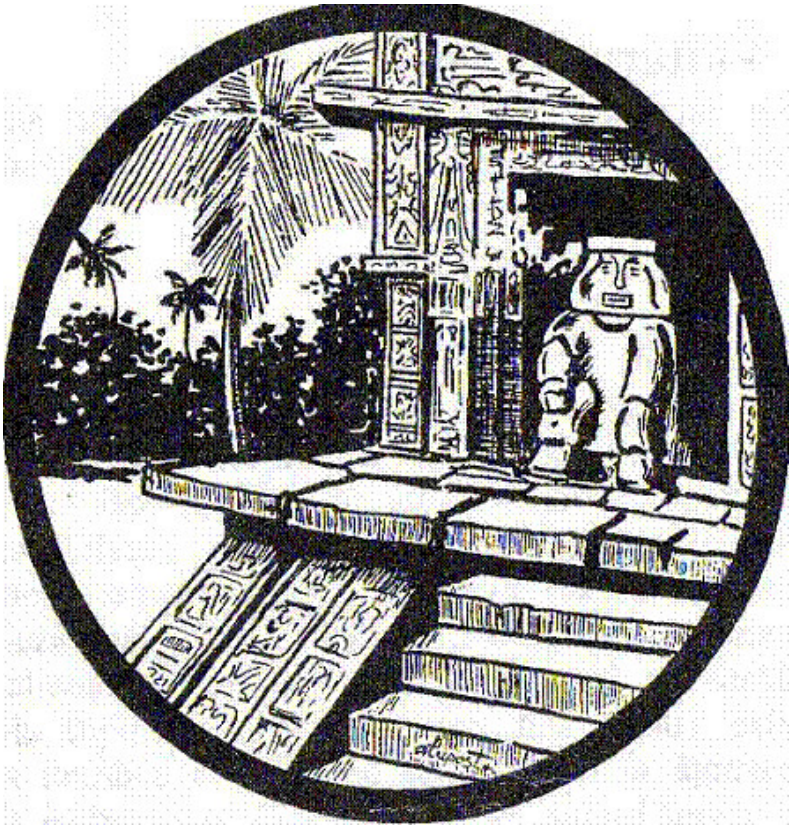

În numărul următor:

FANTOMA MĂRII.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro